

**Dă viață
mai departe**

19 septembrie 2015
**Ziua
Mondială
a Donatorilor
de Celule Stem
Hematopoietice**

Mulțumim **Donatorule** că ești, oriunde ai fi în lumea asta mare. Tu, prin gestul tău minunat de a dona celule stem hematopoietice, ai făcut posibilă șansa la viață a altui om!

Mulțumim **Pacientule** că lupți pe frontul „Supraviețuirii”, că vrei să rămâi alături de noi, nu te dai bătut și ne oferi ocazia de-a ne bucura împreună de frumusețile acestei lumi!

Mulțumim **Eroule anonim** sau **cunoscut**, că te implici în comunitatea ta, că miști și munții din loc pentru a-i determina pe cei din jurul tău să facă o faptă bună.

Mulțumirilor noastre se adaugă cele 25 de milioane de mulțumiri pentru donatorii voluntari din lumea întreagă, rostite cu ocazia Zilei Mondiale a Donatorilor Voluntari de Celule Stem Hematopoietice din 19 septembrie 2015.

Cuprins

Pacientul, Erou pe frontul „Supraviețuirii”	6
Profesoara care își așteaptă donatorul compatibil	8
Adrian Mandache: „Toată viața mi-a fost frică de leucemie”	11
Ionel și sora sa, compatibili 100%	16
Leucemia, mult mai perversă decât un virus din calculator	18
Un român salvează alt român	21
Adrian Ichim: „Puteam să-mi dau doctoratul în leucemie”	24
Pentru fiecare există o șansă	26
Camelia, fata cu noroc la oameni	28
Nicolae Manolescu: „Acum am o soră în Germania și vreau s-o cunosc!”	32
Eroul care salvează vieți - Donatorul de celule stem hematopoietice	36
Marius Mirea, primul donator voluntar de celule stem hematopoietice din România	39
Daniel Bratu: „Decesul nepoatei m-a determinat să donez!”	41
Oana Elena Mara: „De ce să spui nu, dacă poți să ajuți?”	43
Prin gestul său, o viitoare asistentă medicală dă exemplu și altora	45
Emanuel, salvatorul fratelui său	47

Orice român poate fi Eroul din comunitate	50
Cosmina Voican: „Mă bucur că pot să ajut pe cineva!”	52
Speranțe năruite, fiindcă un român s-a răzgândit să doneze	57
ARDCEL - o comunitate de voluntari, cândva pacienți afectați de boli grave ale sângelui	59
Aura Maria Avram: „Să ajutăm oamenii de la inimă la inimă!”	64
Ionela Corina Andacs: „Nu vă cer bani, vă cer sânge!	67
Și tu poți fi eroul cuiva!	70

„Acest material a fost realizat în cadrul Programului Ministerului Sănătății 5.2 „Transplantul de celule stem hematopoietice periferice și centrale”

Pacientul, Erou pe frontul „Supraviețuirii”

Eroi au fost, eroi sunt încă. Unii cunoscuți, alții nu. Unii ies în față, primesc decorații, apar în mass-media, se bucură de glorie. Alții preferă să trăiască în anonimat, să rămână în umbră, chiar dacă faptele lor de vitejie sunt demne de-a fi admirate de o lume întreagă.

Oamenii care suferă de boli grave pot fi considerați adevărați eroi care luptă pe frontul „Supraviețuirii”. Adesea, își pierd viața în crâncena luptă. Știu finalul, și-l asumă dar nu renunță la bătălie. Și exemple de pacienți care înving prin curaj și determinare boala există destule.

Noi am adunat câteva povești incredibile, dar reale ale acestor eroi, pe care le puteți citi în paginile următoare. Și pentru a ridica gradul de veridicitate, am decis să publicăm și fragmente din scrisorile lor pline de emoție și recunoștință față de cei care le-au întins o mână de ajutor.

Doamnei care a doborât mîndria ei în
seara lui nopțoi de 22-23 oct. 2014.

Mă i-ți stui în mîle, în clipă, în stui ce o cuprind
oficiuiri sau gusturi ai elemente care pînă acum le
consideram esențiale pentru a stabili o relație. Dar... vîro
mi-a demonstrat că nu e în mîle. Fără să stui toate aș
amînunde te percep ca fiindu-mi foarte apropiată și
persoana care mi-a oferit dorul cel mai de presă, mi-a
oferit VIAȚĂ. În ochii tăi că ești o persoană mi-
mînată, plină de generozitate și vitalitate. Am simțit
de la primul contact cu celulele, o simt în fiecare clipă
pentru că acum ești parte din mine sau mai bine zis
eu sunt o parte din tine. Fără gîndul tău nu as fi
putut experimenta de a mă bucura de celelalte din viață
sau mîle pe care vîro mi-a făcut, familia mea, soțul
cei doi fi, nepoata și nora. Mi-ar fi plăcut să i-ți
dăruiesc eu ceva ce ti-ar produce o bucurie egală cu
a mea dar opțiunile îmi sunt limitate de protocol
I mi rămîne doar posibilitatea de a-ți spune
MULTUMESC cu toată ființa mea, de a scrie în
univers spre tine în fiecare moment cele mai alese
sentimente, gânduri pozitive, să i-ți doresc să-ți
focă vîro parte de multă încredere și bunăstare pe
toate plîmurile. Meriti:
Cu profundă recunoștință și respect pentru OMUL
care ești. Zina

Profesoara care își așteaptă donatorul compatibil

Să-i înveți pe alții, ceea ce și tu la rândul tău ai învățat. Aceasta este menirea profesorului, iar Elena și-a făcut meseria cu pasiune. Chiar dacă în ultimii 14 ani a lucrat ca profesor în străinătate, departe de țară și de cei dragi, a acumulat multe reușite în carieră și bucurii pe măsură. Elena este mândră de tot ce a realizat în acești ani, însă în spatele lor s-au strâns luni, zile, ore de muncă, foarte multă muncă.

Acum însă are o mare umbră de tristețe pe chip, fiindcă deși i-a învățat pe copiii din lumea întreagă mii de lucruri practice în viață, ea nu a reușit să învețe încă cea mai importantă lecție a vieții sale: așteptarea unei noi șanse la viață. Încă mai lucrează la lecția asta și speră ca într-o bună zi s-o „dovedească” și s-o știe perfect.

De la pete pe piele, la leucemie

În vara anului 2013, Elenei i-au apărut câteva pete pe piele, dar acestea au fost puse pe seama unor tratamente de balneofizioterapie. Nimeni nu a pregătit-o pentru noul capitol care urma să se deschidă în viața ei.

„Părerile fiecăruia despre aceste pete nu aveau nici cea mai mică legătură cu ce urma să aflu. Vara a trecut și petele erau însoțite de mâncărimi și în toată perioada septembrie-decembrie, am resimțit o stare de oboseală permanentă, răceală, frisoane, dureri de cap, o stare de disconfort generală, toate însoțite de o lipsă totală de energie. La sfatul unor oameni extraordinari, cărora le mulțumesc în fiecare moment că m-au îndrumat să-mi verific starea de sănătate, am început o serie de analize uzuale de sânge. În urma lor, doctorul dermatolog mi-a recomandat să consult un medic hematolog, care mi-a propus ca în ziua următoare să revin pentru o puncție medulară. La momentul respectiv nici nu știam ce presupune această puncție, de ce și pentru ce. Rezultatul a fost devastator în prima fază: Leucemie. Era de ajuns acest cuvânt. Vroiam să știu totul despre asta și de fapt să nu știu nimic. Eram uluită, șocată, speriată”, a povestit Elena.

Bilet la Viață, pe perioadă nedeterminată

Din clipa aceea, viața ei s-a întors pe dos, la 180 de grade. Avea de luat decizii care urmau să-i schimbe viața definitiv.

„Trebuia să iau hotărâri rapide, clare și lucide în mai puțin de 24 de ore. Viață profesională întreruptă... cu viitorul incert, un bilet de avion cumpărat pe o perioadă nedeterminată. Sentimentele erau foarte puternice, mă vedeam cu un pas în groapă, nu știam ce să iau cu mine și ce să las acolo. Nu știam dacă voi reveni, dacă nu, dacă... dacă..., viteza evenimentelor era năucitoare. Nu mai știam pe ce lume sunt”, a mărturisit profesoara.

Dar românca și-a luat rapid inima-n dinți și a optat să-și cumpere un „bilet la Viață” în țara natală. În prima fază, pentru a face investigații medicale amănunțite, în a doua, pentru a urma tratamentul menit să-i prelungească viața și în a treia fază pentru a descoperi puterea oamenilor de-a oferi șanse la viață semenilor.

Primul drum pe care l-a făcut Elena la revenirea în România a fost la Spitalul Fundeni din Capitală. Nu va uita acea zi și nici vestea medicilor români.

„În data de 27 ianuarie, în cea mai viscolită zi din an, cu o ninsoare cum rar am mai văzut, m-am internat în Secția de Hematologie și Transplant Medular a Spitalului Clinic de Hematologie Fundeni. Analizele din străinătate au fost repetate și în urma internării, diagnosticul groaznic a fost confirmat: Leucemie acută mieloidă. Prima cură de chimioterapie a început pe data de 1 februarie, sâmbătă. Am început cura cu optimism știind că este primul pas spre vindecare”

Ca un copil care învață literele abecedarului, Elena a început rând pe rând să învețe sânguincios substanțele folosite la chimioterapie, pe care inițial nu reușea să le memoreze și care nu-i spuneau nimic, să-și observe corpul (față umflată, ochii roșii) și stările prin care trece (vomă, dureri). A învățat că viața i se scurge de acum încolo prin spitale, cu chimioterapie, că medicii și asistentele îi vor fi noua familie...

„Mi-am zis asta e! Trebuie să trec și prin asta. Poate că Dumnezeu mi-a dat această boală ca să mă opresc din munca nebună pentru existență, să mă iau mai mult în considerație pe mine și interiorul meu, să devin mai bună decât sunt, să gândesc mai pozitiv și să mă apropii mai mult de Dumnezeu. Brusc, am realizat că nimic nu mai contează decât sănătatea și atât, că degeaba alergi și muncești!”

Totuși, profesoara nu s-a resemnat, luptă în continuare pentru viața ei, știind că la capătul drumului s-ar putea afla vindecarea. Medicul curant i-a propus transplantul medular ca unica soluție salvatoare.

„De trei luni fac cure de chimioterapie așteptând un posibil donator, totul fiind legat de probleme de tot felul la nivel de bugete, etc. Șansele mele de supraviețuire depind de multe și de speranța că va fi găsit un donator compatibil care să facă posibil transplantul. Orice donator înseamnă o șansă la viață!”, a precizat Elena.

Șansele de supraviețuire ale profesoarei fără acest transplant sunt foarte scăzute, spre deloc, prin urmare singura speranță care se întrevide sunt semenii care vor să-i facă un bine, donând celule stem hematopoietice. Câți români sunt gata să-i sară în ajutor necondiționat, fără ca măcar s-o fi cunoscut vreodată? Câți vor dona, ajutând-o pe Elena să obțină Bilet la Viață, pe perioadă nedeterminată?

Adrian Mandache: „Toată viața mi-a fost frică de leucemie”

Un bărbat îndrăgostit la 29 ani, nu se poate gândi decât la iubita sa, la felul în care o s-o ceară de nevastă, la nuntă și la toate clipele frumoase care vor urma. Adrian Mandache era tânărul fericit care își găsisse fata pe care și-o dorea, așa că după de 2 ani de relație, decisese s-o ducă la altar. Pentru asta avea nevoie de un inel de logodnă, pe care îl căuta cu disperare. Dar boala i-a dat peste cap toate planurile. A aflat că suferă de leucemie acută limfoblastică și că trebuie să-și schimbe prioritățile în viață.

A aflat diagnosticul citindu-și dosarul medical în ambulanță

Adrian Mandache lucra ca taximetrist în București. Stătea mult pe scaun, din cauza meseriei sale, dar pentru că-i plăcea șofatul nu a dat importanță unor dureri osoase.

„Mă dureau oasele de la picioare și transpiram în somn noaptea, eu fiind o persoană slăbuță care de obicei nu transpiră. La început am suportat durerile, am încercat să mă dreg cu alifii, crezând că sunt dureri musculare. Dar erau dureri în os, datorită leucocitelor care presau în măduvă. Nici pe departe nu mă gândeam la leucemie, mă gândeam că am ceva de la stat prea mult în scaun, de la atâta condus, poate o hernie, așa că m-am dus la doctor”, povestește tânărul.

Medicul de familie l-a îndrumat să facă analize. Cum rezultatele nu erau foarte bune, i-a recomandat vitamine și să revină următoarea lună pentru a repeta investigațiile.

„Nu aveam leucemie atunci, dar nu am mai ajuns următoarea lună, fiindcă durerile nu încetau și m-am dus la spitalul Victor Babeș. M-am internat și mi-au făcut investigații. A doua zi mi-au spus că o să mă mute la Fundeni, așa că mi-am făcut bagajele. Deja lumea începuse să se uite la mine cu milă, cu o duioșenie ieșită din comun și atunci am început să mă sperii. Tot întrebam de ce este vorba și doctorița îmi spunea că am venit la timp, să stau liniștit. Dar nu au vrut să-mi spună ce am”.

A venit Salvarea să-l ducă la Spitalul Fundeni. Și-a luat băgăjelul resemnat și s-a urcat în mașină, de data asta ca pasager, nu conducător auto.

„În ambulanță mi s-a dat dosarul în brațe să-l țin și eu atunci am aflat că am leucemie. Cine nu ar fi citit foaia? Dar am avut un șoc, nu-mi venea să cred, eram convins că este o greșeală, pentru că toată viața mi-a fost frică pe leucemie. Tot vedeam postări pe Facebook cu copii bolnavi de leucemie și spuneam: Aoleu, ce boală grea. Dar de ce mi-a fost frică, nu am scăpat”, a spus Adrian Mandache.

Tânărul susține că din acel moment i s-a schimbat viața. Când a ajuns la spitalul Fundeni, la Hematologie era distrus. A sunat acasă plângând să-și informeze mama.

„Diagnosticul de leucemie acută limfoblastică, din câte am înțeles era printre cele mai grave. Mi-au făcut puncție lombară și am ieșit cu 72% blaști, adică am avut 72% cancer în sânge. Destul de mult”.

Un motiv întemeiat să înceapă tratamentele, chimioterapia, cât mai devreme. Dar au apărut și problemele, medicația îi provoca poftă de mâncare și era nevoit să se abțină, fiindcă se constipase, făcuse ileus paralic.

„Făcusem fecaloane pe intestin din cauza citostaticului. Nu m-au mai lăsat să mânânc nimic, dar aș fi mâncat orice, oricând, oricât. Toată ziua să mânânc. Mi-au interzis și plângeam de foame. Nici măcar o felie de pâine nu aveam voie, doar ceai, compot, supă strecurată, timp de 1-2 săptămâni. Atunci a fost prima etapă grea de tratament. Am slăbit groaznic și m-am speriat așa de rău încât am chemat preotul la pat să mă spovedesc. Am crezut că mor, mă uitam la mine și eram un schelet cu piele”.

De la 58 kg cât avea la internare, ajunsese la 46 kg. În tot acest timp, mama lui Adrian a stat lângă el, l-a îngrijit, l-a spălat și l-a încurajat.

Biblia i-a dat foarte multă putere

Dar tânărul era cu moralul la pământ. Avea nevoie de putere și numai susținerea mamei nu părea a fi suficientă.

„Am vrut să mă sinucid. Cancer înseamnă moarte, așa credeam și eu atunci. Lumea asimilează cancerul cu moartea, nu știe că se tratează”.

Dar iubita sa i-a demonstrat contrariul, că boala se tratează, se vindecă. Prietena lui Adrian era din Focșani și avea un amic din copilărie care avusese leucemie și făcuse transplant medular în Italia.

„Fata asta m-a ajutat să trec peste depresie. De la ea am aflat de transplantul cu celule stem și fiindcă am fost sceptic la început, iubita mea l-a adus pe acel băiat la spital. Era de-o seamă cu mine, avusese aceeași boală și acum era bine. Am vorbit cu el și mi-a zis să stau liniștit, că se poate, că se rezolvă, să fiu tare, să lupt, să nu dau înapoi. De atunci, am început să-mi schimb percepția despre boală”.

Deși încă îi era frică, în suflet i se născuse speranța. În plus, mama lui Adrian i-a dat cărți religioase cu rugăciuni și un acatist al Sf. Nectarie.

„Informațiile primite de la băiatul care se tratase în Italia și rugăciunile din cărțile bisericești m-au întărit în timp. Am citit Noul Testament de 4-5 ori cât am stat în spital. Mă rugam, dimineața, seara, iar în timpul zilei citeam acatiste. Biblia mi-a dat foarte multă putere. De la mamă și de la iubită, din Biblie și din rugăciuni am luat foarte multă putere și am putut să mă lupt cu boala”, a mărturisit Adrian.

Băiatul care a acceptat să-i facă o vizită lui Adrian și să-i spună povestea sa, i-a dat curaj și o speranță. Când vorbești cu cineva care a trecut prin ce treci tu și primești răspunsul la ce te macină, deja vezi altfel lucrurile, știi la ce să te aștepti și te pregătești altfel. Parcă nu mai lupți în întuneric.

Avea presimțirea că o să găsească un donator de celule stem

Cea mai grea pentru Adrian a fost prima cură de inducție. De consolidări a trecut cu brio. După cura de inducție însă, medicii l-au întrebat dacă mai are frați și pot veni la o testare în vederea unui transplant medular. Prin urmare, fratele mai mare a lui Adrian a acceptat să fie testat.

„A venit, l-au testat, aveam aceeași grupă de sânge, dar nu am fost compatibili. Sincer, am fost un pic dezamăgit, fiindcă mai toți pacienții care erau pe lângă mine aveau deja asigurate celulele stem hematopoietice de la frați. Dar mi-am pus nădejdea în Dumnezeu. Am avut o presimțire, care a venit din suflet, că o să am donator. Niciodată nu mi-a fost frică că nu o să găsesc donator”.

Și în vara lui 2014, la 6-7 luni distanță a sosit și vestea că un donator din Germania este compatibil 90%. Despre binefăcătorul său, Adrian nu știe decât că este o femeie, atât.

„Mi-aș dori să-i știu măcar numele mic, dacă se poate, să o trec în acatiste la biserică, să primească de la D-zeu mulțumire, că eu pământește nu am cum să-i mulțumesc. E un lucru pe care nu prea pot să-l exprim în cuvinte. Datorită ei trăiesc. Mi-aș dori foarte tare s-o cunosc și cred că nici pe ea nu ar

deranja-o, având în vedere că s-a oferit să doneze celule stem și să salveze viața unui om. Cred că bucuria ar fi de ambele părți”, a spus tânărul român.

Adrian s-a bucurat foarte mult că are donator, dar cu un ochi a râs și cu celălalt a plâns, pentru că îi era foarte frică de transplant.

„Aveam sentimentul că mă duc ca un miel la tăiere”

Teama bucureșteanului venea și din faptul că mulți dintre cei care erau în salon cu el și ajunseseră la transplant s-au stins din viață. În ziua transplantului credința i-a fost pusă la grea încercare. Înainte să intre în camera de transplant, cadrele medicale au scos un bolnav pe pat și l-au dus la Terapie Intensivă cu multă agitație.

„Nu mi-a picat deloc bine. Șocul a fost foarte mare, cu toată agitația aia, omul avea ochii închiși, gemea. Aveam sentimentul că mă duc ca un miel la tăiere. M-am uitat la mama și am început să plâng și chiar i-am spus: Uite mamă, merg ca mielul la tăiere!”

Ulterior, Adrian aflase că persoana respectivă era chiar vecinul lui de cameră și că decedase. Mama și prietena lui l-au încurajat foarte mult, știind că noul îl sperie pe tânăr.

„A fost mai greu începutul, dar am dat de oameni foarte sufletești. D-na Dr. Varady a fost ca o mamă pentru mine, zâmbetul ei în fiecare dimineață îmi dădea curaj să trec și peste asta. Vreau să-i mulțumesc foarte mult. Știe să vorbească, să te încurajeze, e un doctor minunat și contează!”

După transplant se obișnuise să stea în „cușca” aceea, izolat și aștepta cu disperare vești bune. Mai ales că atunci când a început să intre în remisie, au început și belele, cu grețuri, lipsa poftei de mâncare, mucozită din cauza căreia nu mai putea să mănânce deloc, nici să-și înghită saliva.

„Când au venit primele rezultate ale analizelor și am primit vestea că au început să se refacă celulele, mi-a prins super bine informația, mi-a dat o revigorare și știam că mi va fi mai bine pe zi ce trece. Asistentele se țineau de capul meu să mănânc, că e important, în special doamna Norica. Era ca o mamă pentru mine, m-a cicălit cel mai mult dintre toate asistentele, mi-a băgat pe gât cum se zice. M-a determinat să mănânc ca să plec acasă”, a povestit Adrian Mandache .

A ieșit din spital de Moș Nicolae. Era foarte slab, avea 45 kg, abia se ținea pe picioare, dar putea să meargă și bucuria de a fi acasă era mai mare decât orice.

„Dacă nu am murit de cancer, nu am să mor nici de depresie”

Când a ajuns acasă a început să plângă de bucurie. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-și pună un lănțisor la gât cu o cruce din argint, care îi este foarte dragă, dar pe care în spital, la transplant, nu a avut voie s-o poarte.

„Când am plecat de acasă, nu știam dacă mă mai întorc acasă. A fost o ușurare, m-am simțit bine, cu toate că eram slăbit. Am sărutat crucea și mi-am pus lănțisorul la gât”.

Întristările nu au dispărut odată cu revenirea lui Adrian acasă. Relația cu iubita sa se răcise. Nu mai era ca înainte. Simțea că nu-l mai iubește ca pe un bărbat și a decis s-o lase să plece.

„La o lună de zile după transplant am avut o discuție cu iubita mea și i-am spus: te iubesc atât de mult încât știu că ți-ar fi mai bine, dacă ai fi fără mine! Îți mulțumesc pentru tot binele pe care mi l-ai făcut. Tu nu ești fericită lângă mine, așa că mai bine ne vedem fiecare de ale noastre. Dacă nu am murit de cancer, nu am să mor nici de depresie. Ne-am separat ca și cuplu, dar suntem prieteni în continuare, ne vedem destul de des, ne ajutăm unul pe altul”.

Adrian Mandache are 10 luni de la transplant. Și-a reluat ritmul de viață de dinainte. Merge la biserică săptămânal, lucrează ca taximetrist pe mașina personală, se vede cu prietenii.

„Îi mulțumesc lui D-zeu pentru că trăiesc, mă bucur de tot ce am, mă bucur că m-am trezit astăzi și nu mă doare nimic. Toată viața o să-mi aduc aminte de această etapă în care am fost bolnav. Dacă l-a început eram supărat pe D-zeu, îl întrebam de ce am eu boala asta, ce am făcut eu să merit această boală, acum sunt convins boala a fost un lucru bun, am devenit mai credincios. În Biserică am găsit o cale spre succes!”

Cu credință puternică, cu familie și prieteni aproape, boala nu e de netrecut. Totul este să lupți și să speri până în ultima clipă, iar Adrian a învățat să facă asta.

Ionel și sora sa, compatibili 100%

Se spune că nu e bine să fii singur pe lume. Atunci când mai ai un frate sau o soră ai cu cine să te sfătuiești, ai cu cine să te bucuri, ai pe umărul cui să plângi, ai cu cine să te cerți și vorba aceea la greu, oricum ar fi, sângele apă nu se face!

Mulți părinți își doresc să aibă doi copii, dacă se poate să fie și de sex opus, dar din ce în ce mai puțini români se încumetă să aducă pe lume doi, trei sau mai mulți copii. Natalitatea a scăzut drastic. În ultimii ani, predomină familiile cu un singur copil și cele fără, iar speranțele că în viitor lucrurile se vor schimba sunt mici. Ionel se poate numi norocos, fiindcă are o soră, care i-a dovedit cât de mult îl iubește, în cel mai dificil moment al vieții sale.

Prima chimioterapie, cadou aniversar

La 36 de ani, Ionel și-a văzut moartea cu ochii. Era în iarna lui 2011 când s-a îmbolnăvit atât de rău încât a ajuns de urgență la Spitalul de Boli Infecțioase „Matei Balș”. Boala a debutat cu o durere puternică în gât, cu febră 39-40 grade Celsius și cu scădere în greutate. A slăbit 12 kilograme în 10 zile. Era numai piele și os și nu se mai putea ține pe picioare, așa că în urma mai multor consultații medicale, a ajuns de urgență la spital. Infecționiștii de la „Matei Balș” l-au trimis a doua zi cu suspiciunea de leucemie la Spitalul

Fundeni, unde a fost diagnosticat cu Sindrom Mielodisplazic. De atunci, viața lui Ionel s-a schimbat total, fiindcă depindea de transfuziile de sânge, pe care timp de 4 luni le-a făcut periodic.

„Pe 22 iunie 2011 am aflat că boala a evoluat și s-a transformat în leucemie acută mieloidă, iar pe 23 iunie 2011 – când am împlinit 35 de ani, cadou de ziua mea de naștere – am început prima cură de citostatice”, a povestit Ionel.

Cine își dorește asemenea cadou? Nimeni. Sună înfiorător numai să te gândești la asta, darmită să și primești așa ceva. Dar ce credeți, soarta i-a dat de ales lui Ionel? Nu, așa că teribilul cadou numit Chimioterapie l-a primit nu doar atunci, ci periodic în următoarele 10 luni din viața sa. Era „condamnat” la cure de 3-7 zile de citostatice și bineînțeles nu erau ușor de îndurat.

„Prima cură am întrerupt-o după 3 zile din cauză că am făcut febră. Celelalte cure le-am suportat mai bine; am avut simptome de greață, dureri abdominale, dureri în piept, dar cu ajutorul calmantelor am trecut cu bine”, a spus bucureșteanul.

O viață cât mai normală...

Se spune că întotdeauna după ploaie și furtună, apare vremea bună în viața cuiva. Și pe cerul lui Ionel a apărut soarele: a fost informat de către medici că are o evoluție bună și i s-a recomandat transplantul medular. Iar această terapie vindecătoare era pe cale să fie aplicată cât mai rapid posibil, pentru că în urma analizelor s-a dovedit că sora lui Ionel este compatibilă 100% cu el și s-a oferit să fie donatoarea sa.

„I s-au făcut analize amănunțite, iar în luna februarie 2012 i s-a recoltat grefa. Am fost programat pentru transplant în luna martie, dar în urma unei puncții s-a depistat că mai am blaști (celule canceroase) în măduvă și a trebuit să amân transplantul pentru încă o lună. În acest timp am mai făcut o cură de citostatice”, a povestit tânărul.

Ionel a trebuit să învețe ce este răbdarea, să aștepte să treacă norii negrii din viața sa și să creadă cu tărie că va veni ziua vindecării. După câțva timp a început tratamentul premergător transplantului și l-a suportat destul de ușor, iar pe 2 mai 2012 a făcut în sfârșit transplantul medular.

„A decurs foarte bine, fără complicații. În prezent mă simt bine, fac analize săptămânal, am o evoluție bună și sper la o viață cât mai normală în viitorul apropiat”, a spus cu optimism Ionel.

A venit și remisiunea completă, încet-încet și-a reluat vechile activități cotidiene. Dar și-a făcut și un nou tabiet: în fiecare săptămână își sună sora în mod special să-i mulțumească pentru gestul minunat al donării.

Leucemia, mult mai perversă decât un virus din calculator

Leucemia granulocitară cronică (LGC) este primul tip de cancer uman asociat cu o anomalie cromozomială. De vină pentru apariția bolii este un cromozom, pe numele lui Philadelphia. Dacă ar fi fost un virus, unul de tip informatic, cu siguranță i-ar fi venit de hac Doru Lazanu, fost profesor de informatică, actualmente analist date IT. Dar fiind vorba de un cancer în sânge, informaticianul ieșean a trebuit să apeleze la ajutorul specialiștilor în hematologie.

Băiețelul său l-a ținut antrenat în lupta cu boala

Doru a aflat la vârsta de 38 ani că suferă de leucemie granulocitară cronică. Era la începutul anului 2014, când se simțea tot mai slăbit și nu mai dormea noaptea din cauza splinei mărite. După multiple investigații medicale efectuate la spitalul din Iași, a primit acest diagnostic crunt.

„Nu știam nimic de boală, nu am nici cazuri în familie, nu mă așteptam la așa ceva. A fost un șoc foarte mare pentru mine. Mi-a trebuit jumătate de zi până să mă adun. A fost cumplit”, povestește Doru Lazanu.

Este un diagnostic destul de dur și în primă fază, nu știi cum să reacționezi. Mai ales dacă nu ai prea multe informații despre boală... Iar Doru nu le avea.

„Nu știi ce implică tratamentul, nu știi la ce să te aștepti și ai tendința de a generaliza. Când auzi de cancer, te gândești că omul acela este fără scăpare.”

Astfel de gânduri treceau prin mintea ieșeanului. Fiind și tatăl unui băiețel de 7 ani, pe nume Tudor, automat toate gândurile sale se îndreptau către cel mic.

„E nevoie de ambii părinți pentru creșterea și educația unui copil. Tudor a fost obiectivul numărul 1 pentru mine și m-a ținut antrenat în lupta asta”.

Pe măsură ce a stat de vorbă cu doctorii, a citit pe internet, s-a documentat despre boală, a început să-și ridice singur moralul, să capete speranțe și încredere că va fi bine. Având o formă destul de avansată de boală, Doru a fost nevoit să înceapă tratamentul chiar de a doua zi. A reacționat bine la chimioterapie, a fost chiar suportabilă din punctul lui de vedere.

„Mă așteptam să fie mult mai dur. O lună și jumătate am stat în prima fază internat la Institutul Oncologic din Iași, cu grețuri, cu reacții pe care le au cam toți pacienții, dar nu am avut complicații majore”, a mărturisit Doru.

Transplantul, soluție de rezervă

Transplantul medular i-a fost indicat cam la vreo 3-4 luni de la aflarea diagnosticului. Dar în aceeași perioadă, urma și tratament cu imatinib și evolua bine.

„Am răspuns foarte bine la tratament, neașteptat de bine, și jumătate de an am făcut acest tratament. La un moment dat d-na doctor s-a arătat foarte optimistă și mi-a spus că dacă o țin tot așa, s-ar putea să scap de transplant.”

Cu toate acestea, s-a înscris și în Registrul Donatorilor Voluntari de Celule Stem Hematopoietice și a început căutările pentru donator, numai că atunci privea transplantul ca o soluție de rezervă.

„Era totul foarte bine, numai că în ianuarie anul acesta m-am trezit cu dureri de cap, m-am dus la urgență și atunci s-a descoperit că boala evoluase la LCR. Transplantul era iminent”, a afirmat ieșeanul.

Dintr-o soluție de rezervă, transplantul medular a devenit indicație principală și a avut loc pe 12 iunie 2015. Doru a stat aproape două luni internat la Fundeni, dar timpul a trecut foarte repede pentru el.

„Am avut somnolență, primele trei săptămâni nu le-am simțit deloc. După transplant a fost mai greu cu mucozita orală. Era mai dificil cu mâncatul, înghițitul, vorbitul. Doctorii mi-au spus însă că sunt norocos că nu am avut complicații”

Nu a fost compatibil cu sora sa

Inițial, medicii au testat-o pe sora lui Doru pentru transplant. Dar aceasta nu a fost compatibilă cu el. Au urmat 2 luni și jumătate, timp în care s-a căutat un donator compatibil și s-a găsit o domnișoară din Germania, cu vreo 10 ani mai tânără ca Doru.

„Să-i dea D-zeu sănătate! Aș vrea s-o strâng în brațe, mă rog pentru ea... E un gest extraordinar. Acum îl realizez și l-aș face și eu însutit pentru altcineva. Dar din păcate am înțeles că nu se poate. E o șansă extraordinară pe care o ai ca pacient, faptul că ți se găsește un donator. Am înțeles că sunt oameni, care așteaptă ani de zile și nu găsesc pe cineva compatibil”, a spus informaticianul.

Lucrul de acasă, un avantaj

Copilul l-a văzut la două luni după externare și a avut o reacție care l-a sensibilizat puternic pe Doru.

„Eu eram slăbit, fizionomia mi-era schimbată. Înainte purtam cioc, acum nu mai aveam deloc păr în cap. Când am intrat în casă prima lui intenție era aceea de-a sări în brațele mele. Dar când m-a văzut că eram obosit de pe drum (făcusem 7 ore cu trenul) și schimbat la față, a rămas în pat, nu a mai venit la mine”.

Acum urmează medicația imunosupresoare timp de 3 luni și e nevoit să se deplaseze la București săptămânal pentru controale. Trebuie să se ferească de virusuri și bacterii, așa că afară iese doar cu masca pe față.

„Aș vrea să ies în parc cu copilul, să ies în oraș, dar nu pot rezista foarte mult, sunt microbi și pericole în jurul meu. Sunt în perioada de refacere și prind putere.”

Încă nu și-a reluat serviciul, dar privește cu optimism, că o va face în curând. Lucrează ca analist date pentru o companie și în ultima perioadă găsisse înțelegere de la șefi și colegii de birou, prin urmare a avut un program mai flexibil. Cum încă sistemul imunitar este fragil și nu are voie să intre în contact cu multe persoane, lucrul de acasă pentru Doru reprezintă un mare avantaj.

„Boala asta este mult mai perversă și mai imprevizibilă decât un virus din calculator. Sunt momente în care te simți dărâmat, foarte slăbit, ai impresia că tot ceea ce faci sau tot ce ți se spune este în zadar, dar nu e așa. Nimeni nu trebuie să-și piardă speranța, cum nu am pierdut-o nici eu. Pacienții trebuie să aibă multă încredere în doctori, în bunul D-zeu și în forțele proprii”.

Acum Doru se bucură de fiecare zi petrecută alături de soție și copil, îi mulțumește Celui de Sus pentru noua viață și apreciază mai mult fiecare clipă care trece.

Un român salvează alt român

Americanii consideră că o persoană devine majoră la 21 ani. Până atunci e considerată tot un copil. La fel se simțea și Lucian Ștefan Pleșa, atunci când i s-a spus că are leucemie. Avea doar 21 ani, lucra în Curtea de Argeș și în timpul liber se distra cu iubita și prietenii. La fel ca orice tânăr din orice colț al lumii.

„Aveam o vârstă fragedă, când am aflat diagnosticul. Eram totuși copil, dar m-am maturizat foarte mult și am început să privesc lucrurile cu alți ochi. Înainte totul era o glumă pentru mine, acum însă totul devine foarte serios”. Asta crede Lucian despre el și etapa „neagră” a vieții prin care a fost nevoit să treacă.

Un Revelion trist, umbrit de necunoscut

Nu știa absolut nimic despre leucemie. Nu s-a gândit niciodată că se va întâmpla să aibă așa ceva. Nu avea nicio cunoștință de vârstă lui cu această boală. Dar a aflat pe pielea lui. S-a dus la Spitalul din Pitești din cauza unor dureri de spate, de oase. Credea că e răcit și un control medical nu i-ar strica...

„Când mi-am făcut analizele la Spitalul Județean din Pitești au descoperit că am leucocitele crescute. A doua zi le-am repetat și erau și mai crescute. Pe urmă am ajuns la București la Fundeni și acolo mi-au spus că am leucemie limfoblastică. Pe moment am fost puțin șocat, neliniștit, dar după aceea cu ajutorul familiei, prietenilor am trecut peste”.

Mama, tatăl, iubita și părinții iubitei sale au fost de partea lui, l-au susținut și l-au îmbărbătat. Avea nevoie, fiindcă urmau ședințele de chimioterapie. A început la 3-4 zile după ce s-a internat, și de pe 21 noiembrie până pe 29 decembrie a stat în spital pentru chimio. De Anul Nou s-a întors acasă, pentru 5 zile, urmând să revină la spitalul Fundeni pentru etapa a doua a chimioterapiei.

„De Revelion am fost acasă și trecerea în Noul An nu a fost la fel ca înainte, a fost mai tristă. Nu am putut să stau foarte mult în noaptea aceea, pe la ora 1 m-am dus să mă odihnesc”, a povestit tânărul.

Gândul că mai avea mult de luptat cu boala, că în față i se așterne un nou an complet necunoscut îl neliniștea. Reîntors la spital în ianuarie, avea să afle vești bune.

„Să salvezi o viață de om e foarte important!”

A doua consolidare i-a adus în vedere și posibilitatea unui transplant medular. Medicii i-au spus riscurile, l-au avertizat că nu se știe cât durează până se va putea face, dar până la momentul găsirii donatorului trebuie să mai continue chimioterapia.

„Am acceptat că asta e realitatea, trebuie s-o facem, chiar dacă au fost momente în care nu m-am simțit bine, mai ales la a treia consolidare.”

A luptat cu aftele bucale de gradul IV, cu durerile de oase, cu mâncarea din spital care nu-i plăcea.

„Nu puteam să mănânc din cauza chimioterapiei, ba nu aveam voie cu sare, ba nu-mi plăcea mâncarea din spital și mergeam la magazin. Aveam nevoie de însoțitor. Prietena și tatăl meu au stat cel mai mult cu mine. Când era ea la facultate, venea tata și invers”, a povestit Lucian.

Consolidarea numărul 3 l-a dezamăgit pe băiat, fiindcă a trebuit să înfrunte mai multe provocări. În afara aftelor, a avut o problemă la un rinichi.

„De la 86 kg într-o zi ajunsesem la 94 de kg a doua zi, mă umflasem din cauza unui rinichi care nu lucra cum trebuie. Atunci mi s-a părut cel mai greu”.

Dar după 3 luni de chin și temeri s-a găsit și donatorul, o femeie din România, compatibilită în proporție de 90%.

„Trăiești cu teama aceea să fii în remisiune, când ți se găsește donatorul. Doctorii s-au purtat excelent, mi-au explicat totul foarte bine, fiindcă erau pacienți care te speriau cu poveștile lor de viață. Dar niciun caz nu se aseamănă cu altul”.

Inițial fuseseră testați mama, tatăl, frații bolnavului, dar analizele au arătat că numai mezinul familiei era compatibil 50%. Însă fratele cel mic era foarte slăbuț, nu-l ajuta fizicul, avea 30 kg și doar 14 ani. Prin urmare, celulele stem hematopoietice ale româncei i-au fost transplantate tânărului pe 28 aprilie anul acesta.

„Donatoarei nu am cuvinte să-i mulțumesc. Pe toată lumea aș sfătui-o să facă ce a făcut ea. Să salvezi o viață de om e foarte important. Chiar mi-aș dori s-o cunosc, să văd cine mi-a dat șansa la o viață nouă”, a spus Lucian.

Ar vrea s-o cunoască pe binefăcătoarea sa, dar nu știe dacă se va întâmpla vreodată.

Planuri de nuntă și de carieră

Lucian a stat în spital până pe 21 mai, după care a revenit acasă. Toate activitățile de zi cu zi nu și le-a reluat nici în ziua de astăzi, dar majoritatea în scurt timp, la 1-2 săptămâni.

„leșind dintr-un mediu închis, fiindcă nu aveam voie să ies din salon, când am luat contact cu aerul prima dată, am avut o amețelă dar pe urmă mi-a fost bine, mi-am revenit. Nu am voie să fac efort, trebuie să am grijă să fiu protejat”.

Deci o ia ușor... Deși este nerăbdător să înceapă munca, se gândește serios dacă nu va alege o altă meserie (este șofer auto).

„Mașina personală o conduc și acum, dar nu știu dacă o să mai am aceeași ocupație. Să am sănătate, să respect ce mi se impune, să-mi iasă analizele cât mai bune și când îmi va da medicul drept de muncă, voi lua o decizie”.

Dacă în privința carierei încă oscilează, nu are niciun dubiu referitor la iubita sa cu care intenționează să se căsătorească anul viitor.

„Având mereu familia lângă mine, nu am simțit greul, m-au ajutat să trec peste. Prietena mi-a dat putere să merg mai departe. Nu cred că boala aceasta nu poate fi învinsă”.

Nunta deja a a programat-o, dar mai așteaptă să treacă timp, fiindcă nici 6 luni nu are de la transplant și vrea să fie sigur că va fi bine.

Să nu fi medic, dar să știi o mulțime de lucruri despre o boală anume, ba chiar să fii la zi cu ultimele descoperiri și studii care se fac pe plan mondial... nu e ușor deloc. Și nici să citești literatură medicală, fără să ai un background în domeniu. Dar nici imposibil.

Tânărul Adrian Ichim a arătat că se poate.

Avea doar 23 ani când a aflat că suferă de leucemie. De profesie este administrator de rețea la o firmă de IT. Nu avea nici în clin, nici în mănecă cu medicina, deci nu deținea nicio informație despre această cruntă boală.

„Nu știam absolut nimic despre leucemie. Aveam simptome de rău, febră, dureri de oase, dureri de cap foarte mari și m-am dus la medic.

Am ajuns direct la spital, la urgență și m-au trimis la Spitalul Universitar la secția de Hematologie, unde mi-au făcut puncție și a ieșit că sunt suspect de leucemie. Așa am început să mă documentez”, a povestit Adrian Ichim.

Abia aștepta să i se spună de transplant

Tânărul bucureștean a realizat că este ceva grav și a început să citească tot felul de articole medicale și cărți de pe internet. Astfel a aflat că tratamentul este unul de durată.

„M-am uitat să văd ce pași trebuie urmați, am văzut că procesul e de lungă durată, aproximativ 1-2 ani, așa că am început chimioterapie. La început am fost dezamăgit când am aflat că va dura așa de mult, după care m-am motivat să merg până la capăt”.

Adrian Ichim a fost un copil năzdrăvan, s-a cățărat peste tot, și-a rupt mâinile, picioarele. Știa ce înseamnă durerea, iar acum și-a amintit de copilăria agitată și se simțea pregătit să facă durerii. Știa ce-l așteaptă. Și totuși a dat de greu când a avut de-a face cu chimioterapie.

„Era dureroasă deoarece nu am mers cu cameră, numai cu branulă, asta până nu mai aveam vene... Nu ai timp să te odihnești, tot timpul apare ceva nou și te doare orice ai face. Nu cred că este vreo procedură care să nu te doară. Eu am suportat foarte greu chimioterapie, nu am mai trăit durerea aceea niciodată. Chiar dacă mi-am rupt mâna nu se compară...”

Adrian Ichim: „Puteam să-mi dau doctoratul în leucemie”

Cu 3-4 luni înainte de sfârșitul curelor de chimioterapie, i s-a spus de varianta transplantului medular. Nu a fost o surpriză pentru el.

„Citiseam despre asta cam tot ce se putea citi, știam tot din cărți găsite pe net ale medicilor. Într-un fel sau altul puteam să-mi dau doctoratul în leucemie. Abia așteptam să mi se spună de transplant, că știam dinainte”, a mărturisit Adrian.

Atât părinții, cât și fratele lui mai mic au fost testați pentru a vedea dacă ar putea fi donatori pentru Adrian. Din păcate, mama și mezinul familiei erau doar în proporție de 50% compatibili.

„Aflasem dintr-o carte că rata este foarte mică să fii compatibil cu cineva din familie, doar să fi avut un frate geamăn și nici atunci de 100%. Am acceptat să intru în programul pentru găsirea unui donator neînrudit, iar după 2 luni mi s-a spus că mi s-a găsit”, a afirmat bucureșteanul.

Despre donator nu știe mai nimic, doar că este din Germania. Atât, deși i-ar fi plăcut să cunoască mai multe despre salvatorul său. Cum este, ce face...

„Îi mulțumesc, practic acum am sângele lui, sunt ca și fratele lui geamăn. Mulțumirile nu cred că sunt de ajuns”.

Și-a făcut prieteni noi printre pacienți

Pe 8 ianuarie 2014 a făcut transplantul și a mai stat în spital o lună și o săptămână. Nici atunci nu i-a fost ușor. Nu a putut să mănânce timp de o săptămână și jumătate. A trecut cu bine, mânat de un singur gând Vindecarea: *„să merg până la sfârșit ca să ies cu bine!”*

Odată ce a ieșit cu bine din spital a început să facă mari schimbări. Și-a schimbat viața, și-a schimbat locul de muncă (dar a rămas fidel domeniului), și-a schimbat prietenii. *„Singurul lucru care mă bucură este că am văzut cine sunt adevărații prieteni. Mai am doar 2-3 prieteni. Nu am avut sprijin din partea prietenilor. Dar mi-am făcut prieteni noi printre pacienți. Chiar la spital mi-am făcut prieteni”.*

După 11 luni de la transplant a început și munca în altă parte, nu în același loc. Acum lucrează 8 ore pe zi la un birou, iar cu noii colegi se înțelege bine. Știu prin ce suferințe a trecut și încearcă să fie înțelegători cu el. Se duce regulat la controalele medicale, ultimul l-a făcut în urmă cu două săptămâni și era totul bine. Deși totdeauna a fost bine de când a ieșit din spital, Adrian nu se încumetă să se gândească la viitor.

„Nu-mi fac niciun plan până nu se termină tot. Vreau cât mai repede să aud că totul este bine și nu mai trebuie să merg la controale. Nu sunt persoana care să se bucure până nu vede că e totul bine”.

Pentru fiecare există o șansă

Acum poți să fii ok și peste 5 minute să nu mai fi!”, este constatarea pe care a făcut-o gălățeanul Cristian lordache, după ce a trecut printr-un transplant medular. A ajuns la spital ba prea devreme, ba prea târziu, fiind în contratimp cu boala. Inițial i s-a spus să stea liniștit că nu are nimic, iar după un an nu i s-a mai dat nicio șansă.

De la simptome de răceală, la ganglioni pe tot corpul

Cristian lordache lucra ca șofer auto în Belgia și anual își făcea controalele medicale. La 37 ani nu te gândești la boli grave, dacă nu ai probleme cu sănătatea. Nici Cristian nu bănuia ceva, mai ales că nu avea niciun fel de simptome.

„La un an de zile trebuie să-mi reînnoiesc fișa medicală, așa ne cere de la serviciu. Mi-am făcut analizele uzuale și am descoperit că aveam leucocitele foarte mari, 27.000. Mi s-a spus să mă controlez și așa am ajuns la Spitalul Universitar din București. Am stat 3 zile internat în spital, timp în care am făcut o biopsie și o analiză HLA, ulterior am plecat acasă. Au venit rezultatele și mi s-a spus că e totul negativ. Nu am nimic și nici nu voi face ceva”, povestește gălățeanul.

După acest episod, tânărul și-a văzut de serviciu în continuare. Cum nu avea nimic, nici nu s-a mai căutat pe la doctori. Dar după 1 an de zile au început problemele de sănătate. Era în Belgia când i s-a făcut rău, dar nu putea să vină acasă când vroia el, deci a fost nevoit să strângă din dinți și a răbdat.

„Am avut un simptom ca de răceală, dar apoi a fost din ce în ce mai rău, mă simțeam moleșit, am început să mă umflu. În fiecare zi îmi ieșea încă un ganglion: la gât, la subraț, peste tot. Am început să mă simt foarte rău și slăbesc foarte tare, dar nu m-am dus la doctor, am așteptat să vin în țară”, a precizat Cristian lordache.

A luptat cu stările astea vreo 3 luni, știa că nu e în regulă, dar a așteptat momentul să revină în România.

„Nu mi-a dat nicio șansă”

Primul lucru, când s-a întors în țară, a fost să-și facă o programare la spitalul Fundeni. Cu soția de mână, care este cadru medical la Spitalul din Galați, a venit într-un suflet în Capitală să afle ce boală are. Iar diagnosticul s-a dovedit a fi Leucemie Mieloidă Cronică Acutizată.

„Mi s-a spus că am venit foarte târziu. Doctorița mi-a spus că e foarte grav. Nu mi-a dat nicio șansă. A zis că dacă în 2-3 săptămâni merge tratamentul e bine, dacă nu, e pierdut. Asta e!”

După o astfel de discuție, mulți s-ar pierde cu firea. Nu și Cristian. Nu a reacționat în niciun fel, nu s-a panicat, a rămas la fel de calm ca de obicei. Dar a urmat indicațiile medicilor. A început tratamentul cu chimioterapie și boala a început să dea înapoi.

„Am început tratamentul cu Imatinib vreo jumătate de an. Nu m-am îngrășat, nu aveam niciun simptom, m-am simțit foarte bine. Dar doctorul mi-a recomandat să fac transplant, pentru că boala e posibil să recidiveze.”

La început a fost reticent cu privire la transplantul medular, pentru că nu știa despre ce e vorba, apoi s-a informat și a devenit mai receptiv. „Dacă așa trebuie, hai să facem”, a zis Cristian lordache și a mers mai departe.

Donatoarea i-a oferit o șansă la viață

Bărbatul a avut noroc, fiindcă în numai 2 luni de la depunerea dosarului i s-a găsit donator prin RNDVCSH. O femeie din Germania, asta e tot ce știe despre salvatoarea sa.

„Îi mulțumesc mult că mi-a mai dat o șansă la viață. Dacă vrei să ajuți pe cineva, eu cred că se poate. Ar dona și românii, dar nu știu ce înseamnă, se tem.”

Cristian a făcut transplantul medular pe 19 ianuarie 2015. A avut ceva emoții, fiindcă nu știa cum va reacționa organismul, dar nu s-a stresat.

„Sunt învățat să stau singur, fiind șofer de curse lungi, așa că nu mi-a fost greu în spital la izolare. Nu am avut nicio reacție adversă, în afară de aftele în gură. Vreo 3 zile nu am putut să măncânc, să înghit.”

Dar a trecut acel episod, acum se simte foarte bine, analizele sunt foarte bune, iar pe 1 octombrie va începe munca.

„Sunt normal, așa cum am fost în urmă cu 2 ani. Nu am niciun simptom. Sunt foarte bine. Pacienții trebuie să aibă încredere, pentru fiecare există o șansă.”

Camelia, fata cu noroc la oameni

Când ai 23 ani, ai toată viața înaintea ta. Îți vine să-ți iei lumea-n cap și să trăiești la maximum fiecare clipă de fericire, fără să te gândești că ar putea fi ultima. Și cine te-ar putea opri din drumul tău și de ce?

Refuzi să crezi că există paharul amărăciunilor, că vei bea din el mai curând decât te-ai putea aștepta și că dintr-odată vei simți că viața începe să-ți fugă de sub picioare, lăsându-te să atârni doar de un fir de speranță. Și dacă ți se întâmplă asta, ai curajul să te agăți de acel firav fir? Să crezi în el, să crezi în șansa la o nouă viață și să lupți pentru ea?

Ei bine, nu trebuie să răspunzi imediat la aceste întrebări. Poate nici nu știi răspunsul. Nici Camelia, o frumoasă studentă bucureșteancă, nu a știut să răspundă până într-o zi... când a aflat că zilele îi sunt numărate din cauza unui cancer în sânge. Avea doar 23 ani și toată viața înaintea ei. Își făcuse obișnuitele investigații anuale

și după rezultatul acestora, lucrurile au luat o întorsătură groaznică. A aflat că are leucemie acută mieloblastică. *„Dintr-o dată, în urma unor analize de rutină, te trezești la spital... Acolo, într-unul din saloane, găsești șase paturi dintre care unul singur este gol ...dar, care va deveni al tău. Le spui colegelor de salon: „eu nu am nimic, nu stau mult, mâine plec, rămân doar peste noapte pentru orice eventualitate”, a mărturisit Camelia.*

De la facultate, la puncții și chimioterapie

Odată cu spitalizarea, odată cu confirmarea bolii, verdictul medicilor a devenit dureros de suportat atât pentru Camelia (la propriu), cât și pentru părinții ei.

„După ce primești diagnosticul, cum ai putea reacționa? Normal că te sperie; ești confuz; ce-am făcut ca să merit asta? Medicul îți spune ce opțiuni ai... de fapt este una singură, CHIMIOTERAPIE! Ajungi să nu mai știi cine ești și ce se întâmplă cu tine. Îți dorești în momentul acela să înveți medicina în câteva zile, și, primul pas, cel puțin în cazul meu care folosesc internetul în fiecare zi, e să-l răscolești în căutare de informații. Peste puțin timp îți dai seama că nu poți ajunge în câteva zile la nivelul de cunoștințe al medicului specialist care a învățat în facultate 6 ani și apoi a pus cunoștințele în practică mulți alți ani”.

Sentimentele tinerei sunt absolut normale. Oricine ar fi pus în aceeași situație ar încerca: teamă, nesiguranță, neîncredere în viitor, dezamăgire. Ești în fața unui mare Necunoscut, despre care ai citit, ai auzit sau ai văzut la alții că poate avea un sfârșit tragic. Iar Chimioterapia, acea sperietoare a bolnavilor de cancer, ți se bagă pe gât. O urăști, fiindcă nu vine singură, ci cu tot tacâmul de stări proaste, dar dacă ai dorința de-a trăi, de-a lupta până la capăt, accepți să conviețuiești cu ea. La fel a făcut și Camelia. Lupta ei pentru supraviețuire a început o dată cu prima cură, care a crezut că-i va fi fatală, dar nu i-a fost. A dovedit-o pe ea și încă alte 4 cure asemănătoare, peste care a trecut. Nu i-a fost ușor, dar și-a adunat puterile pentru a reveni la preocupările care țineau de viața ei normală de zi cu zi: să vorbească cu prietenii pe mess, să citească articole interesante pe net sau o carte bună, să asculte muzică și să meargă la facultate.

„Oboseala și teama s-au combinat cu stări de greață permanentă, care deveneau din ce în ce mai agasante și-mi dădeau o stare de disconfort din ce în ce mai mare. Nu puteam să mai beau nici apă din cauza asta, de mâncat nu mai spun. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că următoarele cure de tratament au fost mai ușor de tolerat”, a spus Camelia.

Un alt „rău necesar” care a devenit parte din viața tinerei studente au fost punctiile în măduva osoasă undeva în șold, la fiecare 3-4 săptămâni. Fiecare puncție îți dă o stare de

neliniște, un fior de teamă. Nu e simplu să te lași pe mâna unui medic, chiar dacă are o mână sigură și experimentată. A recunoscut și Camelia acest lucru, dar a ales să meargă înainte cu optimism. Nu de alta, dar personalul medical și câțiva prieteni cu pregătire medicală i-au spus că gândirea pozitivă contează foarte mult în procesul de vindecare. A citit și ea studii care susțin că depresia duce la scăderea semnificativă a imunității, a energiei și a bunei funcționări a organismului în general.

„Cu ce stare de spirit mergi mai departe? Ai de ales: ori cu una negativă (gândindu-te la cât de rea e chimioterapia și la faptul că nu sunt șanse 100% să te faci bine) sau cu una pozitivă (gândindu-te că te vei face bine și pentru aceasta trebuie să treci peste orice suferință). O stare de spirit pozitivă se poate instala mult mai ușor când găsești niște motive bune pentru care boala merită învinsă. Sunt convinsă că fiecare poate găsi nu unul, ci zeci de motive”.

150.000 euro, pentru o nouă viață

Se spune că speranța moare ultima. Camelia nu a lăsat-o să moară, mai ales că avea o speranță palpabilă de vindecare: transplantul medular. Dar pentru a supraviețui, avea nevoie nu doar de transplant, ci și de bani ca să-l

facă. O clinică din Italia, a acceptat, dar i-a calculat și costurile intervenției: 150.000 euro, o sumă mult prea mare pentru posibilitățile financiare ale ei și familiei. În astfel de cazuri cum procedezi: te duci resemnat acasă și aștepti să mori fiindcă n-ai banii sau lupti ca să-i strângi și să trăiești? Camelia a optat pentru a doua variantă. A apelat la prieteni, la apropiați, la români de bine, la oameni darnici și la ajutorul presei pentru a-și mediatiza povestea și a strânge banii necesari. Prietenii i-au făcut un film, televiziunile și ziarele campanii de întraajutorare, s-a auzit peste tot de ea, inclusiv vedetele au susținut-o în lupta ei cu viața. Și a reușit să adune suma.

„Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot ce am. Mereu am zis că nu am avut noroc de bani sau să câștig bani, dar am avut și am noroc de oameni. Astfel că am cei mai buni părinți și cei mai minunați prieteni. Unii dintre ei au rămas neclintii ... chiar și atunci când simțeam că îmi fuge pământul de sub picioare”, a scris în jurnalul său Camelia.

Dar mai avea de trecut un hop, cel al donatorului de celule stem hematopoietice. Registrul român (RNDVCSH), funcțional din decembrie 2012 a inițiat căutarea preliminară pentru un donator neînrudit de celule stem hematopoietice. Având în vedere

urgența indicației de transplant, căutările s-au desfășurat pe o perioadă limitată de 2 luni. În baza de date locală a fost găsit un singur potențial donator, iar în 14 registre internaționale mai mulți donatori păreau să aibă șanse mari de compatibilitate. Din păcate, după testarea extinsă a altor 16 donatori, toți s-au dovedit a fi incompatibili. Soarta i-a surâs, pentru că tatăl fetei testat pentru un eventual haplotransplant, s-a dovedit a fi compatibil mai mult de 50%, așa că acesta nu a mai stat pe gânduri și a donat celulele salvatoare pentru fiica sa. Și de acolo a început o altă numărătoare a vieții pentru Camelia. Prima zi de după transplant a socotit-o ca fiind prima ei nouă zi de viață. Deci Camelia (cea care avusese până nu demult 23 ani) s-a născut din nou. Avea doar o zi, apoi două, trei și uite-așa începea să-și vadă nouă viață de nou-născut cu ochii de adult, să se bucure de fiecare zi trăită, de fiecare lucru reînvățat. Nu s-a putut întoarce imediat acasă, nu și-a putut relua activitățile obișnuite, dar a învățat să aibă răbdare, să savureze fiecare clipă a vieții, să rămână optimistă. La trei luni după transplant, rezultatul puncției (analiza de măduvă) i-a arătat remisiune completă. Iar la un an post transplant, același rezultat.

„Pe 3 iulie 2014 am împlinit minunata vârstă de 1 an și am sărbătorit-o cum se cuvine cu o puncție :)) ... Rezultatul: Remisiune completă. Următorul control fiind peste 6 luni. Parcă pare ireal, 6 luni până la o nouă sărbătorire cu vestitul „tort”... puncția :)). Dar nu mă plâng :)) este bine așa și

Doamne ajută să fie bine în continuare”.

Remisiunea completă menținută mai mult timp înseamnă vindecare. Iar Camelia chiar a trăit visul vindecării, un vis adevărat, care a început ca un coșmar, dar are un final fericit.

„Vreau să-mi reiau facultatea... vreau ... să fiu fericită, să uit de tot chinul acesta prin care trec!”, spunea Camelia înainte de transplant.

Visul i s-a împlinit și s-a întors acasă la o viață normală. Acum își ocupă timpul cu învățatul pentru facultate, cu desenul, pictura, gătitul. Experiența prin care a trecut a învățat-o multe despre viață, despre oameni și bunătatea lor. S-a alăturat Asociației pentru Registrul Donatorilor de Celule Stem, participă la campanii și are multe idei de proiecte pe care dorește să le pună în practică.

„Vă mulțumesc și vă doresc o viață cu cât mai puține griji și probleme. Fără Dumnezeu, care nu a ezitat să-mi arate că mă iubește și fără voi nu aș fi reușit nimic din ce am realizat. Bucurați-vă de fiecare lucru mărunț și apreciați-l la adevărata lui valoare... Dacă nu, viața vă „obligă” s-o faceți...”

Nicolae Manolescu: „Acum am o soră în Germania și vreau s-o cunosc!”

Chiar dacă ești singur la părinți, poți avea frați sau surori în lumea întreagă... Nu ai habar de existența lor până când necazul, boala, nevoia nu te aduce în fața faptului împlinit. Este și cazul bucureșteanului Nicolae Manolescu, care la 60 ani și-a găsit sora. E din Germania, are vârsta fetei lui și nu a cunoscut-o încă față în față. Nu-i știe numele, dar știe una și bună: e sora lui geamănă, pentru că i-a donat celule stem hematopoietice.

„Este sora mea de sânge, e salvatoarea mea și îi sunt foarte dator. Îi mulțumesc că a acceptat ca la vârsta de 31 ani să fie donatoare, cu un copil abia născut. M-a impresionat foarte tare”, a povestit Nicolae Manolescu.

Calificat pentru transplant medular

Avea 59 de ani când a fost diagnosticat cu Leucemie Mieloblastică Acută. În aprilie 2014 a ajuns la spitalul Fundeni, trimis de medicul său de familie și de un hematolog, unde a repetat analizele sanguine, care din păcate i-au confirmat diagnosticul.

„De leucemie auzisem, dar nu știam ce implicații presupune o asemenea boală. Pentru mine a fost o lovitură, fiindcă până în martie 2014 eram sănătos, mă simțeam foarte bine”, a spus pacientul.

Dar șocul cel mare nu venise încă. Odată cu ședințele de inducție de chimioterapie începeau și „aventurile” de rigoare. Prima ședință nici nu a dus-o până la capăt.

„Erapentru prima dată când eram internat după foarte mulți ani. Nu mai fusesem din copilărie în spital. Mi-am propus să trec peste aceste șocuri de început, să încerc să scap de perioada asta urâtă din viața mea, iar soția mea Ioana m-a ajutat foarte mult, a stat lângă mine zi și noapte primele săptămâni”, a spus bucureșteanul.

Au apărut și complicațiile, fiind nevoit să întrerupă ședințele de inducție. A făcut o pauză de 10 zile, a revenit acasă și apoi a reluat ședințele de inducție.

„Nu mi-a fost frică de chimioterapie, am privit-o ca pe un pas în vindecarea mea. Este foarte importantă gândirea pozitivă, dar și faptul că am fost susținut de familie”.

Nicolae Manolescu a făcut două ședințe de inducție și două de consolidare de chimioterapie. Spre sfârșitul celei de-a doua ședințe de consolidare a primit și vestea cea bună.

„Mi s-a spus că sunt calificat pentru transplant medular. Nu eram foarte pus la punct și am început să citesc pe internet și m-am bucurat foarte tare că am această posibilitate, pentru că aveam un organism puternic”.

Fire sportivă de fel, bărbatul a înțeles mai bine ca oricine ce înseamnă să te califici în „cursele vieții”. Până nu demult, alerga prin parc, înota, schia, juca tenis de câmp, activități pe care boala acum i le furase. De aceea, trebuia să câștige în competiția vieții.

Un dram de noroc - donator compatibil într-o lună

Nicolae Manolescu recunoaște că pe lângă doctori buni și gândire pozitivă a avut parte și de un dram de noroc.

„Am avut destul de mult noroc, deoarece mi-au găsit donator într-o lună. Nu știu cum o cheamă pe donatoare, știu doar că este din Germania, că este căsătorită, este de vârsta fiicei mele, dar nu am adresă, nume”, a spus bărbatul.

Nemțoaica era compatibilă în proporție de 90% cu Manolescu. Un alt element de legătură era că românul avea vârsta tatălui donatoarei.

Știind că transplantul îi poate aduce vindecarea, pacientul l-a acceptat fără niciun fel de dubii. A mai trecut însă printr-o „aventură” de 10 zile de chimioterapie, chiar înainte de transplant, o cură care a fost destul de dură, dar a depășit-o cu brio. Manolescu are deja 10 luni de la transplant, se simte bine și spune tuturor că transplantul de celule stem reprezintă un pas enorm făcut în știința medicală.

„Nepoțica, un motiv în plus să trăiesc!”

Fiica lui Nicolae Manolescu era însărcinată prin luna a VI-VII-a, când a aflat că tatăl ei are leucemie. Dar a fost tare și l-a încurajat în lupta cu boala.

„Când s-a născut nepoțica eram în spital la cura de consolidare și am urlat de fericire. Era chiar înainte de transplant și nepoțica a fost pentru mine un motiv în plus să trăiesc. Am avut o motivație puternică: s-o văd, să pot să am grijă de ea”.

Beatrice este, de fapt, prima nepoțică a lui Manolescu, astfel că dorința bunicului de a-și ține în brațe nepoata era și mai mare. Și i s-a îndeplinit.

Marea întâlnire cu „sora de sânge”

Acum abia așteaptă să împlinească 2 ani de la transplant, ca să-și cunoască sora, donatoarea din Germania, mămica unui băiețel de 1 an.

„Am luat legătura prin Registrul Donatorilor de Celule Stem Hematopoietice din România cu ea și i-am scris două scrisori, să știe cine sunt eu. Mi-a trimis poză cu ea, cu soțul și băiatul. Ne-am scris în 2015, ultima dată de Paști. Vreau s-o și cunosc personal, dar nu am voie decât după 2 ani de la transplant (așa sunt regulile europene). Nu mai aveam frați, surori, dar acum am o soră în Germania, vreau s-o cunosc, să merg s-o vizitez, să vină și ea aici. Suntem ca și rude, am sânge din sângele ei”, a mărturisit Nicolae Manolescu.

Până la momentul întâlnirii, bărbatul se bucură de peisaje, de natură și oamenii. Așteaptă cu nerăbdare să fie în formă, să facă din nou sport și să alerge prin parc cu nepoțica.

„În toată perioada asta, cel mai greu de suportat pentru mine a fost gândul că m-am îmbolnăvit. Vroiam să trăiesc. În momentul acesta nu mai contează nimic material, doar bucuria de a trăi!”

Draga mea rudă de sânge,

M-am bucurat foarte mult de scrisoarea primită de la tine și am fost foarte impresionat de tinerețea ta care a făcut posibilă salvarea mea! Citind scrisoarea de la tine, am început să plâng și sper ca Dumnezeu să vă ocrotească pentru aceste fapte bune!

Ai o familie foarte frumoasă! Să fiți fericiți și sănătoși! Sper ca după trecerea perioadei în care nu avem voie să ne cunoaștem, să luăm legătura direct și să ne vizităm ca niște adevărate rude și prietenii!

Acum câteva vorbe despre mine: sunt în perioada de recuperare și sunt acasă. Totul a decurs foarte bine și am deja 6 săptămâni de la transplant. Urmează încă 6 luni de la transplant, perioadă în care trebuie să iau multe medicamente, să mă plimb și să mănânc puțin și des.

Dragii mei, eu sunt căsătorit cu o soție minunată care a fost tot timpul lângă mine pe parcursul șederii mele în spital!

De asemenea, am o fiică (cred că este de vârsta ta), care este căsătorită și în iunie anul acesta a născut o fetiță minunată, deci sunt și bunic! Suntem o familie unită și chiar dacă anul acesta am avut această problemă de sănătate rezolvată datorită ție, acest an îl consider unul foarte bun pentru că mi-a adus vindecarea dar și o nepoată minunată!

Dragii mei, vă dorim un Crăciun Fericit și un An Nou cu multă sănătate și prosperitate.

Vă îmbrățișăm cu drag!

Eroul care salvează vieți - Donatorul de celule stem hematopoietice

O persoană care donează bani, alimente, haine, lucruri poartă numele de donator. Dacă însă donează sânge sau celule stem hematopoietice e mai mult decât atât. E salvatoare de vieți omenești și nu e puțin lucru.

Un gest benevol, neremunerat, făcut fără a aștepta nimic în schimb de la omul bolnav care se agață cu disperare de ultima speranță, poate face diferența între viață și moarte.

Donatorul voluntar de celule stem hematopoietice de cele mai multe ori nu știe pe cine ajută, nu-l cunoaște pe cel în suferință,

nu-i știe povestea, nu l-a întâlnit niciodată în viață, dar asta nu-l împiedică să facă gestul umanitar. De cele mai multe ori, nici măcar nu aude acea simplă vorbă „mulțumesc” de la beneficiar, fiindcă totul e confidențial.

Donatorul rămâne în marea majoritate Eroul anonim și poate de aceea nici nu așteaptă ca cineva să-i mulțumească. E fericit să știe că gestul său a salvat o viață și își exprimă această supremă satisfacție cum poate și când i se oferă ocazia.

FEBBRAIO 2015,,

CIAO FRATELLINO,

HO INIZIATO A SCRIVERTI QUESTA LETTERA UN SACCO DI VOLTE E
NON SONO MAI RIUSCITA A FIMRLA ...

VORREI RACCONTARTI TANTE COSE, MA È COME SE LE PAROLE
NON RIUSCISSERO AD USCIRE, E QUESTA PENNA A SCRIVERLE !

TI PORTERÒ NEL CUORE PER TUTTA LA VITA IL GIORNO DELLA TELEFONATA
IN CUI MI DISSERO CHE IO E TE ERAVAMO COMPATIBILI.

QUEL GIORNO HA RESO TUTTO DIVERSO IN ME; DA QUEL MOMENTO
MI SONO SENTITA PIÙ FORTE ED HO INIZIATO SOLO A PENSARE
CHE LA MIA SALUTE ERA IN QUALCHE MODO LA TUA MEDICINA.

QUELLA MEDICINA SPERO SIA LA PARTE MIGLIORE DI ME QUELLA
CHE TI FARÀ SORRIDERE, QUELLA CHE TI FARÀ SVEGLIARE OGNI
MATTINA CON LA VOGLIA DI GUSTARE QUESTA AVVENTURA CHIAMATA
VITA !!

TI RINGRAZIO PER AVERMI DATO FIDUCIA, PER AVER CREDUTO IN ME
FINO AD OGGI. VORREI POTER ESSERE LÌ QUANDO ARRIVERÀ QUELLA
SACCA PER POTERTI DIRE CHE ANDRÀ TUTTO MERAVIGLIOSAMENTE BENE !
SÌ E SARAI IL MIO EROE, E SPERO UN GIORNO DI SAPERE CHE
IL MONDO L'À FUORI È PROFALO COME TE LO ASPETTAVI ... ANZI ... FORSE
MOLTO, MOLTO DI PIÙ !

SORRIDI FRATELLINO, SORRIDI SENPRE !

CON TANTO, INFINITO AFFETTO

LA TUA MEDICINA

Dragă pacient

Încep prin a vă spune că mă bucur enorm că am avut ocazia să pot salva o viață și că lucrurile au decurs bine. Acum mă rog și sper ca efortul pe care l-am făcut să nu fie în zadar și m-ar bucura enorm să aud numai vești bune din partea dumneavoastră.

Eu vă doresc din tot sufletul multă, multă sănătate și Dumnezeu să vă ajute să treceți cu bine peste această boală.

În cazul în care doriți, aș fi bucuroasă să mă informați în legătură cu starea dumneavoastră de sănătate.

Cu drag,

Donatoarea

Marius Mirea, primul donator voluntar de celule stem hematopoietice din România

Marius Mirea la cei 31 ani ai săi iubește satul românesc mai mult ca orice. Îi place viața la țară, de altfel locuiește în Lungulețu, jud. Dâmbovița și se ocupă cu agricultura. E sănătos, voinic și lucrează pământul cu hărnicie, bucurându-se de roadele lui împreună cu soția și fițița sa.

În urmă cu câțiva ani, verișoara sa a avut nevoie de celule stem și el s-a oferit s-o ajute, așa că s-a dus să se înscrie în Registrul Donatorilor Voluntari de Celule Stem Hematopoietice. Din nefericire, nu a fost compatibil cu ea, dar a rămas în baza de date.

„Eu m-am dus pentru ea. Dar nu i s-a găsit donator compatibil 100% și verișoara mea s-a prăpădit”, a povestit Marius Mirea.

La vreo doi ani de la moartea rudei sale, a primit un telefon de la Registrul, comunicându-i-se că este compatibil cu un copilăș. Întrebarea care a venit imediat a fost dacă mai e dispus și dacă vrea să doneze.

„Am zis da, nu e nicio problemă, donez”. Nu știa atunci și nici în ziua de azi prea multe despre beneficiar. Doar că este vorba de un copilăș din Rusia, de o seamă cu fițița lui (are 7-8 ani), nimic altceva. A venit la București, a stat internat vreo 6 zile, a făcut un set de analize, după care i s-au recoltat celulele.

„Nu mi-a fost frică deloc. Nu am avut nicio problemă. Eram ca înainte. Dacă ar putea, să doneze și alții, cu condiția să fie sănătoși, să nu le fie frică. Nu se întâmplă absolut nimic”, a precizat bărbatul.

Diploma de donator la loc de cinste

După donare a stat în spital internat încă o zi. A fost impresionat de grija personalului medical, care venea la el din oră în oră, deși nu avea nicio problemă.

„Am fost primul donator voluntar din România. Mi s-a făcut o diplomă de donator pe care o țin acasă. Cunoscuții nu au știut inițial, doar familia. Pe urmă au aflat și sătenii. Eu le-am spus să doneze, dar nu știu dacă au făcut. Cei care m-au întrebat cum a fost, le-am spus că totul a fost ok. Am aflat însă că după mine au mai fost câteva persoane la donare”, a spus Marius Mirea.

Diploma sa e în ramă, pusă la loc de cinste. Dar nu asta a fost motivația primului donator voluntar din România. Nu și-a dorit să iasă în față, să primească recunoaștere sau mulțumiri. „Am vrut să fac un bine, să salvez o viață. Nu-mi doresc decât să fie sănătos acel copil”.

Soția, în baza de date a Registrului

Fetița lui Marius știe că a donat celule stem hematopoietice, dar este destul de mică să priceapă cu adevărat gestul tatălui ei. Soția însă, nu numai că l-a susținut, dar s-a înscris și ea în Registrul Donatorilor Voluntari de Celule Stem Hematopoietice (RNDVCSH).

„L-am încurajat din prima clipă, fără să ne gândim vreunul din noi la recompense materiale. De prima dată a zis că e voluntar, iar eu l-am însoțit. Am vrut să fac testul de compatibilitate... Sunt și eu în baza de date, dar încă nu am fost chemată. Aș face și eu ce a făcut soțul meu și sunt sigură că și el ar mai face încă o dată”, a precizat soția lui Marius Mirea.

Gestul românului din Lungulețu nu a rămas singular. Până acum 25.637 de donatori voluntari figurează în Registrul Național al Donatorilor Voluntari de Celule Stem Hematopoietice, dintre aceștia 6.821 s-au înscris chiar anul acesta.

Daniel Bratu: „Decesul nepoatei m-a determinat să donez!”

Povestea Cristinei Liliana Dinu, o tânără avocată cu Limfom Hodgkin care făcea tratament într-un spital din Austria și care în cele din urmă a murit așteptând donatorul perfect compatibil cu ea, a apărut în presa românească la vremea respectivă (2009-2010). Se încerca prin campanii umanitare strângerea banilor necesari efectuării unui transplant de celule stem hematopoietice. Cristina avea 27 de ani când s-a stins din viață.

Daniel Bratu este verișor primar cu mama Cristinei. Când a aflat că se caută donator pentru nepoata sa, nu a stat pe gânduri și a sărit în ajutorul rudei sale.

„Negăsind donator compatibil pentru Cristina, medicii au zis să caute printre rudele apropiate. Deci, eu și sora mea am fost la Institutul Clinic Fundeni București, ne-au făcut teste, dar din păcate nu am fost compatibili. Nepoțica mea s-a prăpădit, avea doar 27 ani și nu i s-a găsit donator. Asta e viața, mergem înainte!”, a spus Daniel Bratu.

Am făcut un bine, am salvat o viață!

Teleormăneanul, în vârstă de 48 ani, a rămas în baza de date a Registrului, iar la un an și jumătate de la decesul nepoatei sale a fost contactat că s-a găsit un pacient compatibil cu el. Daniel Bratu a fost întrebat dacă este de acord să-i doneze celule stem unui bolnav din România.

„Am întrebat ce se întâmplă, dacă nu donez. Moare și asta e! Acest răspuns m-a răscolit și nu am putut să rezist. Nu am putut să zic NU”, a povestit bărbatul.

De meserie casier la CFR, omul a povestit în dreapta și-n stânga ce are de gând să facă. Dar colegii, cunoscuții și chiar familia nu l-au susținut în primă fază.

„Lumea habar nu are cum e cu donarea de celule stem. Cu cine am discutat mi-a spus că sunt nebun. Dar stați măi fraților că nu mă omoară nimeni, am încercat să le explic tuturor. Acasă nu am fost susținut de familie. Soția neștiind despre

ce este vorba își făcea tot felul de gânduri, dar când am donat, a fost lângă mine. Colegii au rămas uimiți și mi-au zis că e decizia mea. Lumea nu e informată, de asta sunt așa de rari donatorii”, e de părere Daniel Bratu.

Trecând peste toate, inclusiv peste groaza de a sta în spital, donatorul s-a dus singur, de bunăvoie, la Fundeni, pentru a face un bine. Știa că celulele sale vor ajunge la un bărbat.

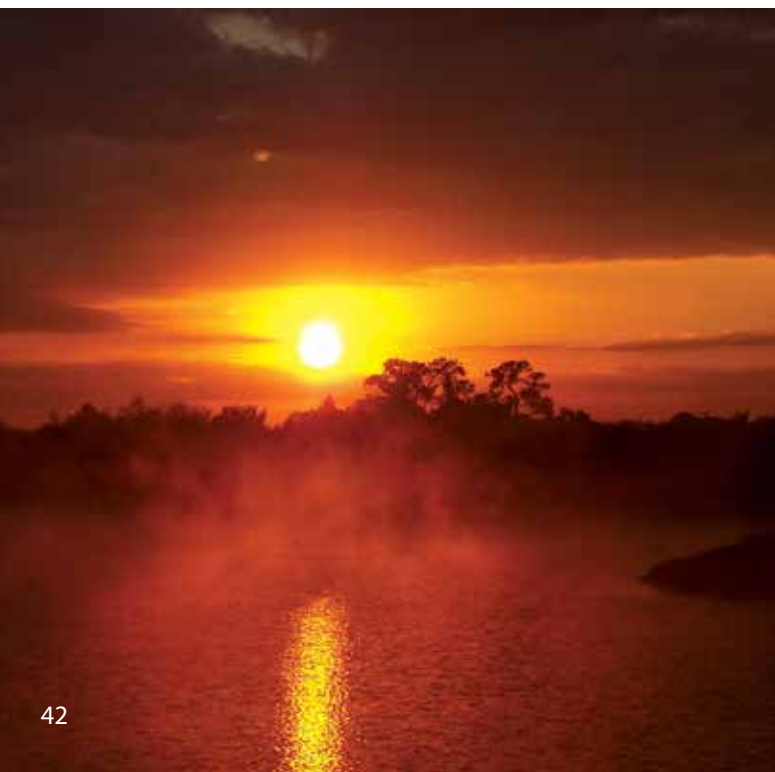
„Sincer, decesul nepoatei m-a determinat să donez. Dacă sărăcuța, ea nu a avut noroc, măcar persoana asta care o fi să aibă noroc. Să dea D-zeu să fie bine, să nu mă chinui degeaba. Eram curios să știu cine este, dar mi s-a spus că e confidențial. Le-am cerut medicilor să-mi spună măcar dacă persoana e ok, dacă am fost un donator bun.”

A donat într-un noiembrie friguros, iar în luna martie a fost chemat din nou la Institutul Fundeni să mai doneze niște leucocite aceleași persoane, ca să-i mărească imunitatea. „Am făcut un bine, am salvat o viață!”

Nu i-a fost frică de donare

Daniel Bratu susține că nu i-a fost frică de donare și că ar mai dona dacă ar fi nevoie. „Eram îngândurat, cum va decurge procedura, dacă voi avea ceva urmări, dar medicii m-au informat. Am stat 5 zile internat pentru pregătirile necesare. Mi-e groază de spital, mai rău mă îmbolnăvesc când stau în spital, dar atunci trebuia să stau că mi se făceau injecții dimineața și seara. Dar am avut rezerva mea, nu m-a deranjat nimeni, am mâncat aceeași mâncare cu a medicilor, am fost tratat corespunzător, iar în ziua în care am donat dr. Mărculescu nu a plecat până la 8 seara când m-a văzut că sunt bine. Ea mi-a scos cateterul, m-a bandajat cu mâna ei”.

Nu regretă nimic din ce-a făcut, iar dacă ar fi să-l întâlnească pe bărbatul căruia i-a donat, i-ar zice doar atât: „mă bucur că ți-am salvat viața și că e totul ok. E lucrul cel mai important, restul contează mai puțin”.

Oana Elena Mara: „De ce să spui nu, dacă poți să ajutri?”

Născută și crescută în Deva, Oana Elena Mara locuiește de câțiva ani în București. Este avocat și la 30 ani se poate lăuda că a lăsat ceva în urmă. „Am simțit pentru prima oară că am făcut ceva important, ceva care contează”, asta crede tânăra despre gestul său de-a dona celule stem hematopoietice.

Totul a plecat de la o postare pe Facebook, în care o colegă de breaslă, pe care n-o cunoștea personal, spunea că are nevoie de celule stem.

„Făcea apel către toți colegii avocați, dacă vor să se testeze să vadă dacă găsește un donator compatibil. Când am citit cazul, m-am uitat puțin pe net și mi-am dat seama că nu-mi afectează sănătatea, deci nu am văzut niciun impediment să nu mă duc să mă testez. M-am dus, m-am testat și nu am fost compatibilă, dar am rămas înscrisă în Registrul Donatorilor”.

A luptat cu durerile de cap

A trecut un an sau chiar doi (nici nu mai știe exact) de la înscrierea sa în Registru, până să fie sunată și să i se solicite ajutorul.

„Mi s-a spus că este o pacientă de 40 ani compatibilă cu mine, mamă a doi copii, și m-au întrebat dacă vreau să donez. Știind că celulele stem se folosesc în cazuri grave de sănătate, nu aș fi găsit niciun argument să spun nu. De ce să spui nu, dacă poți să ajuți?”

În perioada respectivă a fost și la serviciu, chiar dacă timp de 5 zile a fost nevoită să facă injecțiile cu factor de creștere.

„În primele două zile nu am avut nimic, în următoarele trei am avut dureri de cap și nu am putut să dorm noaptea, dar m-am dus la serviciu. Am avut dureri destul de mari de cap și nu puteam

lua nimic. Prietenul meu era puțin nervos, avea instinctul de a proteja omul de lângă el, dar a înțeles și m-a susținut”, a spus Oana Elena Mara.

Uitându-se în trecut, avocata zice că nu a fost cine știe ce, chiar dacă a stat o noapte internată în spital. Este vorba de maxim 5 zile din viața unui om în care poate nu e funcțional 100%, dar măcar 70% este, însă prin gestul său poate salva un alt om de la moarte.

„Eu am fost răsfățată în spital, toată lumea a avut grijă de mine, mi s-a dat o rezervă doar a mea, curată, cu tot ce trebuie. Asistentele mă verificau periodic, mă întrebau dacă am nevoie de ceva. Toți oamenii s-au purtat minunat fără niciun fel de excepție. Este o nimica toată, faci ceva fără să-ți afecteze viața”.

Donatorii nu fac asta pentru a primi mulțumiri

A avut curiozitatea să afle cine este pacienta, a încercat chiar, dar nu a reușit și prin natura profesiei înțelege prea bine cât de importantă este confidențialitatea, așa că s-a resemnat. Totuși o macină un gând...

„Aș fi vrut să aflu despre starea ei de sănătate, dar nu am aflat, lucru care cumva mă afectează. Aș vrea să știu că e în regulă sau nu... La asta mă gândesc și le mai întreb pe doamnele de la Centru de celule stem, dar și dănselle nu mai știu nimic de vreun an de zile. I-aș transmite să fie sănătoasă!”, a spus Oana.

Prietenii avocatei au aflat de gestul ei și chiar au fost îndemnați să facă și ei la fel, dar sunt reticenți. *„Lumea privește cu frică donarea de celule. Dacă ne gândim la donarea de celule din măduvă osoasă care implică anestezie generală, cred că mai puțini ar fi convinși să facă asta. Cred că nu-și pun problema. Fiecare e prins în febra vieții”.*

Oana e conștientă că în România ar trebuit mărit numărul donatorilor, de aceea o Zi dedicată acestora este o inițiativă foarte bună pentru a informa publicul larg cu privire la donarea de celule stem hematopoietice.

„Donatorii nu fac asta pentru a primi mulțumiri. O faci pentru tine ca om și să ajuți alți oameni, dacă poți. Pentru mine în momentul acela a fost chiar o împlinire. Am simțit că am lăsat ceva în urmă. Satisfacția pe care am avut-o după ce am donat, nu am avut-o față de nimic. Mi s-a părut că pe lângă toate lucrurile pe care le fac în viață pe toate planurile: personal, profesional, aceasta este cea mai mare realizare a vieții”.

O mărturie care te pune pe gânduri, mai ales că nu vine din gura oricui, ci chiar din gura unui apărător al legilor și drepturilor cetățenilor, al unui iubitor de adevăr și dreptate.

Prin gestul său, o viitoare asistentă medicală dă exemplu și altora

Este elevă la Școala Postliceală Sanitară din Galați și își dorește să devină asistentă medicală. Și cine știe, poate chiar va ajunge să lucreze pe secția de Transplant... Dacă va fi așa, cu siguranță va empatiza foarte ușor cu pacienții, iar experiența de a fi donatoare de celule stem hematopoietice o va ajuta cu siguranță în munca sa.

De la donarea de sânge, la donarea de celule stem

Simona Nica are 22 ani și e slăbuță din fire. Era boboacă la școala medicală (fără prea multe cunoștințe în domeniu), atunci când a aflat că un om are nevoie de ajutor. Însă nu s-a dat în lături de la fapte bune, chiar dacă asta implica donare din partea ei.

„O colegă de-a noastră de la școală avea un unchi în spital și am mers să donăm sânge. Unchiul colegei era la București, nu știu ce boală avea, dar știu că avea nevoie de sânge. Eu fiind foarte mică, nu am putut dona, dar d-na doctor mi-a zis că dacă vreau să fac un bine să mă înscriu la centrul de donare”.

Așa a aflat Simona de Registrul Donatorilor de Celule Stem Hematopoietice. Nu învățase încă la școală despre celule stem, despre bolile sângelui, despre transplant medular. Dar asta nu a împiedicat-o să se înscrie în Registru.

Nu știa ce înseamnă să aibă cateter

La un an și jumătate după înscrierea în Registru, eleva a fost chemată să doneze. *„M-a sunat dr. Popa, mi-a spus că sunt compatibilă cu un pacient, m-a întrebat dacă mai sunt disponibilă să donez și am zis Da”.*

A venit la București, unde i s-a efectuat un set de analize și pentru că avea Fierul puțin scăzut a urmat un tratament. A revenit după 2 săptămâni și timp de 5 zile i s-au făcut injecții cu factor de creștere.

„După vreo 2-3 zile a început să mă doară spatele. Erau suportabile durerile și mi-am adus aminte că mi s-a spus că e posibil să am aceste dureri... Însă alte probleme nu am avut”, a precizat Simona Nica.

Recunoaște că în ziua în care a donat i-a fost un pic frică, în special de cateter... *„Știam că mi se pune un cateter, că o să stau 6 ore, dar nu am mai avut niciodată pus și nu știam ce înseamnă să ai un cateter. Însă au fost cu mine 2 asistente și d-na doctor, mi-au pus un film, am și adormit, a fost bine”.*

Acum însă, după ce a trecut ea prin această experiență, îi sfătuiește cu mâna pe inimă pe români să doneze. *„Pentru tine este o singură zi în care stai cu un cateter în picior, dar pentru ceilalți înseamnă mult”.*

Puterea exemplului...

Mama Simonei a fost de acord cu decizia ei și a susținut-o, dar culmea tocmai colegile de la Școala Postliceală Sanitară nu. Dimpotrivă, ziceau că ele nu ar face așa ceva, încercând s-o deturneze și pe ea. Nu au reușit.

„Le-am spus că ar fi putut fi o rudă de-a lor apropiată sau chiar ele în situația aceea. Totuși, după ce le-am spus că am donat, am aflat că s-au mai dus încă 4-5 colege de la școală să doneze. Poate își fac curaj și alții”, a spus optimistă eleva.

Se spune că lucrurile rele și obiceiurile proaste sunt copiate imediat. În schimb, exemplele pozitive, faptele bune nu se răspândesc atât de rapid. Dar ele pot și trebuie transmise mai departe, cu atât mai mult, cu cât în joc e viața cuiva. Celulele de la Simona au ajuns la un băiat de 26 ani, despre care salvatoarea nu știe nimic. Dar oricine ar fi acesta, ea îi dorește sănătate. *„M-aș simți mai bine, să știu că nu am donat degeaba”.*

Emanuel, salvatorul fratelui său

Purtăm un nume, două, trei, în funcție de generozitatea și inspirația părinților noștri. Ei ni-l aleg la naștere și din acel moment toată lumea ne strigă astfel. Dar cât de curioși suntem cu privire la semnificația prenumelui pe care-l purtăm, la destinele care se ascund în spatele său și la norocul pe care ni-l aduce.

Emanuel și Gabriel, doi frați cu nume evreiești, dar de origine română, sunt legați pe vecie, nu doar prin faptul că prin venele lor curge același sânge, că provin din aceeași familie, ci și pentru că moștenirea genetică i-a ajutat să cunoască bunătatea și iubirea. Emanuel este mezinul familiei, iar Gabriel fratele cel mare. Îi despart 7 ani, aceasta este diferența de vârstă între ei. Și apropo, Gabriel, potrivit tradiției ebraice, este unul dintre cei 7 arhangheli - o cifră cu multiple semnificații. Mai mult, numele său înseamnă „Dumnezeu e puterea mea” și chiar s-a dovedit a fi așa, fiindcă i-a dat putere și i-a trimis un înger să fie cu el. Emanuel, fratele său, a fost îngerul său salvator, i-a donat celule stem

hematopoietice, ca să-i salveze viața. Emanuel și-a împlinit menirea numelui pe care-l poartă și care înseamnă „Dumnezeu este cu noi”.

„Despre compatibilitatea dintre mine și fratele meu, care a fost diagnosticat cu leucemie, am aflat imediat ce s-a aflat diagnosticul. Auzisem de la persoane care la rândul lor auziseră de la alții că dacă donez - eu la început am crezut că va trebui să donez măduvă - s-ar putea să pățesc și eu ceva. Dat fiind faptul că era viața fratelui meu mai mare în joc, am acceptat fără rețineri, dar cu teama că totuși aș putea să iau și eu vreo boală de sânge sau să iau vreun virus din spital sau că durerea va fi insuportabilă la recoltare etc”, a povestit Emanuel.

Frica de donare

Viața fratelui cel mare a contat mai mult și hotărât să înfrunte orice risc, Emanuel a decis să doneze celule stem hematopoietice. Înainte însă de-a face pasul, a început să se informeze de la specialiști, să încerce să-și alunge temerile și să facă tot ce poate pentru Gabriel.

„Am aflat că nu trebuie să donez măduvă osoasă, ci sânge, că pericolul de a mă contamina cu vreun virus este practic nul, deoarece recoltarea se face într-un mediu steril, după o spălare în prealabil cu betadină, iar recoltarea se face printr-o branulă mai mare pusă undeva în zona inghinală. Am mai aflat că se recoltează de la mine celule stem din sânge după ce leucocitele mele vor ajunge la un anumit nivel”.

Și-a luat inima-n dinți și s-a dus să se interneze la secția de transplant din spital pentru a i se recolta probele de sânge necesare. Au urmat câteva zile în care a făcut niște injecții cu rolul de a-i crește leucocitele și evident în fiecare dimineață în zilele respective i s-a determinat hemograma pentru a vedea evoluția leucocitelor.

Ziua cea mare

În cea de-a cincea zi s-a făcut „plantarea” cateterului în zona inghinală, cu anestezie locală, iar durerea de care se temea înainte a fost de fapt suportabilă. În ziua cea mare, în care avea loc recoltarea propriu-zisă, Emanuel, amuzat teribil de o întâmplare din ziua cu pricina, își amintește și astăzi cum a fost plimbat cu căruciorul, care săracu’ avea pană, în drumul său spre camera sterilă. Acolo îl aștepta un aparat care urma să-i filtreze sângele și să-i selecteze doar celulele necesare pentru transplantul medular al fratelui său.

„Personalul a fost super: fiecare își avea rolul său, medicii mi-au explicat fiecare pas ce trebuie făcut, asistentele când recoltau veneau cu tot arsenalul - mănuși, eprubete scoase din ambalaj în fața mea-, curățenie se făcea zilnic în salon, în fiecare dimineață. Și cel mai tare: nu a trebuit să dau spagă nimănui”.

După recoltare, medicii l-au sfătuit să mai stea o zi în spital pentru recuperare, lucrul pe care l-a și făcut. Astfel a luat contact cu atmosfera din spital și nu i-a plăcut. Nici că a trebuit să stea în același salon cu bărbați și femei. Nici că toaleta

spitalului era la comun. Dar și-a învins orice teamă pentru binele fratelui său. În ziua plecării din spital, i-a fost scos cateterul și i s-a prescris o săptămână fără efort fizic major. Experiența din spital, deși scurtă, l-a marcat și l-a făcut să înțeleagă la ce e supus Gabriel și toți bolnavii de leucemie.

„Nu sunt persoana care a avut prea multe probleme de sănătate, însă mâncarea de regim, patul, atmosfera în general pesimistă și zidurile exterioare comuniste combinate cu gratii la geam și iarna de afară mi-au adus aminte că totuși sunt într-un spital și nu într-un hotel”.

Dar momentele de tristețe și durere adevărată au trecut pentru cei doi frați, Gabriel s-a vindecat, iar Emanuel e fericit că a putut să-l ajute să se facă bine. Acum nu pot fi decât veseli și plini de viață că Dumnezeu este cu ei!

16 Noiembrie, 2014

Dragul meu,

Pe 3 Noiembrie, eram în spital așteptând recoltarea măduvei osoase, care a fost transportată în aceeași zi în România.

Sper din tot sufletul că te va ajuta.

După operație, am aflat vârsta, sexul și țara în care locuiești. Am fost încântată pentru că ai aceeași vârstă cu tatăl meu. Cred că există oameni din jurul tău fericiți pentru că transplantul a avut loc.

Nu știu dacă ești un tată iubitor, un soț, un frate, un bunic, dar cu siguranță un prieten.

M-am măritat anul trecut în Septembrie și am un fiu care a împlinit un an. Sper ca fotografia cu mine și familia mea va ajunge la tine.

Eu și familia mea vă dorim toate cele bune și să sperăm la o recuperare cu succes. Aș fi foarte recunoscătoare să primim vești de la tine.

Toate cele bune!"

Orice român poate fi Eroul din comunitate

„Spiritul de turmă” poate fi benefic atunci când luptă pentru o cauză nobilă în folosul comunității. Unde-s mulți puterea crește, iar vocea puternică se face cu siguranță auzită.

Dar nu de puține ori s-a spus că românii și-au pierdut acest spirit de-a se uni și lupta pentru o cauză bună. Și totuși, dacă săpați mai adânc veți găsi români care dau dovadă de generozitate, de cinste, de spirit de abnegație, care se implică în comunitate, cărora le pasă de semenii de lor, de soarta acestora, de binele celor de lângă ei.

Au inițiativă, atunci când e vorba să sară în ajutorul cuiva, îi mobilizează și pe ceilalți prin puterea exemplului, prin determinare și reușesc să convingă mai mulți oameni să acționeze în mod pozitiv. De exemplu, să strângă bani pentru a întrajutora un concetățean aflat într-o nevoie, să-i îndemne pe ceilalți să facă o faptă bună, un gest benevol cum ar fi donarea de sânge sau de celule stem hematopoietice, menite să salveze viața cuiva.

Acești reprezentanți ai comunității pot fi considerați Eroi. Fie că prin acțiunile pe care le întreprind devin lideri, fie că rămân în umbră, ei tot Eroi sunt și merită toată admirația semenilor, fiindcă sunt capabili să ofere din timpul lor celorlați, indiferent dacă cunosc sau nu beneficiarii.

Puterea de-a face bine se află în fiecare dintre noi, așa că orice român poate fi un erou în comunitatea din care face parte, cu condiția să-și dorească acest lucru. Și tu poți fi Eroul din umbră!

Dragă pacient

Nu prea mă pricep la cuvinte dar, voi începe prin a-ți spune ca îmi doresc ca în curând să nu mai fii numit pacient. Sper să fii puternic și să treci cu bine peste acest impas. Eu mă bucur enorm că am putut să te ajut și să fiu parte din tot acest proces. Sper să aud numai lucruri bune despre tine și starea ta de sănătate.

Îți doresc multă sănătate și o viață cât mai liniștită,

Cu drag, donatoarea ta

Cosmina Voican: „Mă bucur că pot să ajut pe cineva!”

Ce nu face o mamă ca să-și salveze copilul, să-i prelungească firul vieții, să-i ofere sănătate? Cosmina Voican este asistentă medicală în Târgu Jiu și mama a doi băieți. Unul dintre ei, Flavian în vârstă de 7 ani, a fost diagnosticat cu Leucemie Mieloblastică și necesită transplant medular. Dar nu i s-a găsit donator compatibil până de curând, așa că mama lui Flavian nu a putut sta cu mâinile în sân privind-și copilul cum suferă. S-a gândit să organizeze o campanie de donare, sperând că astfel va găsi mai repede donatorul compatibil și salvator.

Credea că are parazitoză intestinală

Asistentă medicală cu vastă experiență, Cosmina a observat că este ceva în neregulă cu mezinul familiei, după ce timp de 3 zile acesta a venit de la școală cu pachetulul neînțeput. Flavian era în clasa întâi și mânca toată ziua, nu-i stătea în fire să vină acasă cu mâncare, prin urmare mama și-a pus un semn de întrebare privitor la starea de sănătate a băiatului.

„M-am dus la un laborator privat să-i fac niște analize cu gândul că are vreo parazitoză intestinală. Nicidecum nu m-am gândit la leucemie. Dar când m-am dus să-i iau rezultatul, fetele de acolo cunoscându-mă nu au avut curajul să-mi spună ce este. Mi-au dat rezultatul în plic și mi-au spus să mă duc să consult un medic. L-am deschis imediat și după ce m-am uitat pe analize, mi-am luat soțul de la serviciu, copilul de la școală care tocmai dăduse testarea la matematică și ne-am dus direct la spital”.

I-au făcut puncție medulară și i-au pus diagnosticul: Leucemie Mieloblastică M1, având nevoie de transplant medular. Asistentei i s-a spus că a avut mare noroc, fiindcă l-a adus pe copil în timp util, adică în maxim două zile de când îi apăruse boala.

„Nu a avut niciun simptom. Doar eu am avut un instinct matern pentru el, o neliniște pe care nu o pot explica”, a povestit Cosmina Voican.

La fel ca alți pacienți cu această boală, băiețelul a trecut și el prin chimioterapie, 5 luni de zile. În acest timp, mama devenise din ce în ce mai depresivă, nu mai ieșea din casă, plângea, se gândea

la ce e mai rău, până într-o zi... când a decis să meargă la biserică. Cunoscuții care au întâlnit-o au început s-o asalteze cu întrebări despre starea lui Flavian: „a făcut operația, ce face copilul, ați găsit donatorul?” Atunci Cosmina a realizat că lumea nu e informată, nu știe ce înseamnă un transplant medular, nu știe că nu este nicio tăietură la mijloc.

„Nu e intervenție chirurgicală, dar inclusiv pe facebook mă întrebau tot de intervenție, așa că am decis să facem campanie la noi în județ. Românul nostru nu știe despre ce e vorba”, a spus asistenta.

Fratele lui Flavian nu este compatibil cu el, cei doi fiind frați doar de mamă, deci încă un motiv în plus ca părinții să caute donatori, iar pentru asta Cosmina a decis să apeleze inclusiv la presa locală și națională.

Povestea lui Flavian la televizor

O mamă disperată care încearcă pe toate căile să-și salveze copilul nu trece neobservată de jurnaliști. Știind ca sunt șanse foarte mari să găsească donatori compatibili în zona geografică unde s-a născut copilul, Cosmina s-a adresat televiziunii locale. Astfel au aflat vecinii din cartier și toți concetățenii povestea lui Flavian.

„Toată lumea din cartier a fost șocată când a aflat și s-a oferit să ne ajute. Este un diagnostic trăznet care șochează pe oricine. Vecinii mei au apelat la Măruță la PRO TV, acesta m-a căutat pe mine și a realizat o emisiune, în care a făcut public cazul nostru. A afișat numărul de telefon pe ecran, a făcut campanie prin țară și au început să ne sune oamenii din toate colțurile țării, pentru că vroiau să doneze”.

Tot de la televizor a aflat de Flavian și familia Iacobescu din Motru, care are o fetiță de 9 ani într-o situație asemănătoare, și care ulterior i-a contactat pe părinții băiatului.

„Ne-am pus de acord împreună să facem campanie noi la Târgu Jiu, ei la Motru. Ne-am organizat împreună să ne salvăm copiii”, a povestit Cosmina Voican.

Zis și făcut, părinții celor doi copii, uniți de aceeași suferință s-au pus pe treabă, demarând adevărate campanii de informare în comunitățile în care trăiesc.

„Mami, oamenii vin să mă salveze pe mine?”

Familia Voican a luat pliante și materiale informative de la Registrul Donatorilor de Celule Stem și a distribuit în tot orașul, a lipit afișe peste tot și a dat anunțuri la televiziunea locală, apelând la mărinimia oamenilor de a veni să se înscrie în Registru.

„Noi ne-am implicat și am căutat un spațiu pe care l-am amenajat, ca să vină oamenii acolo, să completeze un formular și să li se recolteze sânge pentru analize”.

Nu avem un centru al donatorilor de celule stem la Târgu Jiu așa că o echipă medicală a Registrului s-a deplasat de la București și în ziua stabilită au venit la școala lui Flavius în jur de 70-80 de oameni, într-o sală de clasă amenajată special pentru această campanie. Erau cetățeni pe care familia Voican nu i-a văzut niciodată până atunci. Erau femei care plângeau și se rugau să fie compatibile cu copilul. Oamenii au fost foarte mișcați de poveste, mai ales că au avut ocazia să-l vadă și pe Flavian la fața locului. Dar și băiatul a rămas uimit de prezența atâtor persoane cunoscute și necunoscute. „Mami, oamenii vin să mă salveze pe mine? Da, mami!” Impresionat de gestul semenilor săi, băiețelul i-a cerut Zânei Măseluță, cu ocazia faptului că i-a căzut un dințișor tocmai în acea perioadă, să-i aducă bani. Întrebat ce vrea să facă cu acei bani, Flavian a spus că îi va pune lângă cei adunați din pușculița sa și îi va face un dar omului care îl salvează.

„Vă dați seama, să auziți asta din gura unui băiețel? Orice copil visează la o jucărie, ei bine copilul meu s-a maturizat cu 10 ani. El nu mai vrea jucării, vrea să trăiască, să-i fie bine”.

Deși familia Voican nu este foarte cunoscută în cartier, locuind acolo doar din 2007, oamenii s-au implicat să dea o mână de ajutor acesteia. Unii au bătut la poarta casei și i-au întrebat pe părinții lui Flavian cu ce să pot să-l ajute. Alții au organizat spectacole, meciuri de handbal, acțiuni caritabile pentru a strânge bani și a acoperi cheltuielile familiei. Fiecare a făcut câte ceva.

„Cauți acul în carul cu fân”

Cosmina Voican le-a explicat celor care au venit să doneze că nu o fac doar pentru copilul ei. „Ei pot să salveze o altă viață. Li s-a luat analizele, dar cauți acul în carul cu fân. Din toată lumea asta care a venit, poate va fi unul compatibil”, a sperat mama.

Și într-adevăr a fost cineva compatibil, dar nu cu Flavian și nici cu fetița familiei Iacobescu. Ci cu un alt copil, care aștepta minunea salvatoare de un an de zile.

„Măcar mă bucur că pot să ajut pe cineva. Pe băiețelul acela nici nu-l cunosc, nu știu cine o fi, dar măcar s-a realizat ceva, scapă o viață.”

De altfel, atât Cosmina cât și băiatul ei cel mare s-au înscris în Registru cu dorința de-a ajuta pe altcineva. *„Am zis: dacă nu pot să donez pentru copilul meu, măcar să salvez pe altul. O să fiu cea mai fericită ființă să știu că am ajutat pe cineva”, a spus mămica.*

Flavian acum urmează tratament de întreținere, se simte bine și a primit în sfârșit vestea că s-a găsit un donator din Germania, care nu-i compatibil 10 din 10, doar 9 din 10, dar astfel ar putea face transplantul.

Speranțe năruite, fiindcă un român s-a răzgândit să doneze

Anul trecut în decembrie, Sorin Iacobescu a aflat că fiica lui, Annes Elena, are Leucemie Mieloblastică. O veste cumplită care ar devasta orice părinte. Însă economistul Iacobescu nu a cedat în fața cumplitului necaz, ba mai mult a motivat întreaga familie, în special pe fiica sa să lupte cu boala.

Sorin Iacobescu este șef de serviciu în cadrul Administrației Financiare din Motru, prin poziția sa profesională fiind destul de cunoscut în oraș. Când a luat inițiativa de-a organiza o campanie locală de informare privind donarea de celule stem hematopoietice, de-a ajuta Registrul să-și crească numărul donatorilor voluntari și poate de a găsi astfel un donator compatibil pentru Annes, trecuse deja printr-o experiență nefericită.

A înțeles că trebuie să lupte

Annes Elena Iacobescu avea 9 ani când i s-a spus de leucemie și de faptul că e nevoie urgent să i se facă transplant de celule stem hematopoietice, fiindcă în cazul ei nu merge cu citostatice. A fost foarte dureros pentru întreaga familie, inclusiv pentru sora ei mai mare, care a fost testată în vederea recoltării celulelor stem

hematopoietice, dar care nu s-a dovedit a fi compatibilă cu mezină.

„Annes e un copil foarte puternic, ne-a încurajat și pe noi, și chiar a înțeles că trebuie să lupte, că nu trebuie să îngenunchem în fața bolii”, povestește tatăl.

Iar în luna iunie a primit vestea că s-a găsit un donator compatibil, așa că au început pregătirile în vederea transplantului. A venit la spitalul Fundeni și a început tratamentul pretransplant, care dintr-o dată a fost întrerupt.

„Speranțele noastre s-au năruit într-o clipă, fiindcă donatorul din România s-a răzgândit. Prima dată am mințit-o pe Annes, i-am spus că donatorul a băut rece în week-end și a răcit, deci trebuie să mai amânăm. Dar ea a simțit, a realizat că persoana s-a răzgândit și am fost nevoiți să-i explicăm. M-am uitat în ochii ei și am plâns. A fost dureros, dar i-am spus adevărul și că trebuie să luptăm”.

Și acum când povestește despre asta, Sorin Iacobescu pare răscolit de durere. Ce-a fost în sufletul lui de părinte, numai el știe... Fetița în schimb i-a spus atunci tatălui că și-ar fi dorit, dacă l-ar fi cunoscut pe românul compatibil cu

ea, să stea doar 5 minute de vorbă cu acesta. Sorin nu are idee ce i-ar fi spus Annes acestuia, dar știe ce le-ar transmite el tuturor celor care se înscriu în Registru cu intenția de a dona celule stem: „să fie mai responsabili și dacă au norocul să doneze să meargă până la capăt, pentru că noi am trecut printr-o situație neplăcută. Ni s-au acordat speranțe deșarte”.

Optimiști întotdeauna!

Nu e ușor să-ți păstrezi încrederea în viață și în viitor după o asemenea întâmplare. Dar familia Iacobescu a încercat să meargă mai departe. Discutând și cu familia Voican din Târgu Jiu, a cărei poveste a aflat-o din presă, a decis să-și unească forțele și să lupte până-n pânzele albe.

„Întotdeauna am fost optimiști, așa că ne-am decis să venim în sprijinul Registrului, în sensul de a mări această bază de voluntari. În zona mea, la Motru am luat inițiativa, am anunțat prietenii pe facebook, am publicat în presă, la televiziunea locală, am luat pliante de la Registru și le-am distribuit, am stat de vorbă cu oamenii cât m-am priceput, încercând să-i fac să înțeleagă necesitatea donării acestor celule și cât de esențial e pentru un pacient”.

Iar oamenii au răspuns pozitiv. Într-o singură zi, respectiv sâmbătă pe 11 iulie 2015, s-au prezentat la spital să se înscrie în Registru și să se testeze 168 de persoane. Chiar și directorul spitalului Municipal Motru nu s-a implicat doar în a acorda un spațiu în incinta unității pentru a se desfășura campania, ci a fost printre primii care s-a înscris în Registru.

„Sincer nu mă așteptam la atâția oameni. Au stat și 3-4 ore la rând, fiindcă nu m-am organizat, am dat o oră dimineața și au venit toți atunci. Au venit oamenii și după orele 15, la închiderea programului și mulți alții m-au rugat să mai organizez această acțiune”, a spus economistul Iacobescu.

Dar niciunul din cei testați nu este compatibil cu Annes. Acum fetița face tratament de consolidare, se simte bine și încă așteaptă un donator.

Cine trece prin astfel de situații, nu dă înapoi

În toată perioada în care familia Iacobescu a discutat cu oamenii din Motru despre donarea de celule stem hematopoietice a constatat că se face confuzie între măduva osoasă și măduva spinării. Nici Sorin nu știa până nu i s-a explicat la Registru.

„E foarte bine dacă se aduce la cunoștința opiniei publice astfel de informații. Oamenii nu au cultură în acest domeniu. Noi am stat de vorbă, eu, familia și celelalte persoane implicate în campanie cu oamenii și ni s-au pus tot felul de întrebări. Cineva m-a întrebat și chiar m-am amuzat: dacă îmi ia celule stem, eu cu câte mai rămân? Mulți se sperie că cine știe ce li se întâmplă”, spune tatăl lui Annes. Însă după ce află cum stau lucrurile, realizează că nu e atât de complicat pe cât și-au închipuit. În ceea ce-l privește pe Sorin, s-a înscris și el în Registru și dacă va fi solicitat, va dona cu cea mai mare plăcere. „Cel care trece prin astfel de situații, nu cred că ar da înapoi”.

ARDCEL - o comunitate de voluntari, cândva pacienți afectați de boli grave ale sângelui

Limfom Hodgkin, celule stem hematopoietice, transplant, donare de celule stem sunt noțiuni pe care un bărbat în floarea vârstei nu le cunoaște, dacă nu lucrează în domeniul medical sau nu are de-a face cu ele în mod special. Andrei Gandrobur a învățat acești termeni pe propria-i piele, când a aflat că suferă de Limfom Hodgkin, o formă de cancer a sângelui. Acum la vârsta de 34 de ani, experiența prin care a trecut l-a determinat să mai strângă și alți colegi de suferință, cu povești asemănătoare. Astfel a luat ființă Asociația pentru Registrul Donatorilor de Celule Stem ARDCEL, al cărei președinte este.

Povestea lui Andrei putea fi foarte bine prezentată în primul capitol al acestei cărți. Este un Erou care a biruit boala. Dar fiindcă experiența personală, trăită în urmă cu 10 ani (când se ruga să trăiască în România și nu avea nicio șansă), l-a motivat să facă ceva și pentru ceilalți pacienți români se poate spune că este și un Erou al Comunității din care face parte. Și dincolo de asta, chiar a legat în jurul lui o nouă comunitate, numită ARDCEL.

Un bărbat român, salvat de un bebeluș australian

Andrei a fost diagnosticat la Spitalul Colțea, unde a și început tratamentul cu chimioterapie, schema terapeutică fiind concepută pentru 6 luni. Dar la sfârșitul tratamentului, în urma evaluării s-a observat că boala, în loc să fie stopată sau limitată, luase amploare. Ce-i de făcut într-o astfel de situație? Ești la mâna doctorilor, ei sunt cei care decid următorii tăi pași, iar tu poți doar să accepți sau nu soluțiile propuse de aceștia. Sau poți să-ți iei soarta în propriile mâini și să alergi pe alt drum, crezând că vei avea mai multe șanse de supraviețuire. Asta a făcut Andrei: i-a schimbat medicul curant și schema terapeutică.

„Am început altă schemă de chimioterapie, tot la clinica Colțea. În această perioadă am fost anunțat că singura șansă de vindecare este un transplant de celule stem. Am fost șocat. Nu știam nici măcar ce înseamnă celulele stem, iar ideea de transplant era de domeniul SF. Am continuat tratamentul cu chimioterapie care a dat rezultate, și am intrat în remisiune. Era condiția esențială pentru a fi acceptat la transplant”, a spus Andrei.

La sfârșitul lunii noiembrie 2005, ajutat de o prietenă și de o fundație italiană a avut șansa să fie acceptat la o clinică din Milano pentru a fi supus unui autotransplant de celule stem.

„Au urmat investigații complexe, am fost pregătit timp de câteva săptămâni, iar în ianuarie 2006 s-a realizat procedura de autotransplant de celule stem. Am stat izolat trei săptămâni într-o cameră sterilă și aproximativ două luni în ambulatoriu pentru perioada de refacere. După mai bine de trei luni petrecute la Milano, am revenit în țară bucuros că autotransplantul de celule stem reușise să mă salveze”.

Dar bucuria avea să fie de scurtă durată, fiindcă din nefericire pentru Andrei, la 6 luni post transplant boala îi revenise. Era o veste șoc! Oricât de bărbat ai fi, atunci când ți se prezintă o situație sumbră cu privire la sănătatea ta, la viitorul tău, la viața ta, nu faci față ușor, mai ales dacă nu ți se oferă nici o rază de speranță.

Celulele stem din cordonul ombilical al unui bebeluș l-au vindecat

Andrei Gandrobur nu avea posibilitatea să acceseze un Registru în România, fiindcă nu exista la acea vreme, nici să caute donatori, deci singura soluție salvatoare o putea găsi într-o țară străină, în cazul lui Italia, pe care acum o consideră a doua lui țară. Medicii milanezi i-au spus că are o șansă să fie salvat. Una singură, dar există, aceea de-a i se face un transplant medular de la un donator compatibil. Din acel moment, Andrei avea de trecut un alt obstacol: găsirea salvatorului din umbră, a donatorului de celule stem compatibil cu el.

„Din discuțiile purtate cu medicii italieni a rezultat că trebuie să mă întorc la tratamentul cu chimioterapie, iar în acest timp urmau să fie testați toți membrii familiei pentru compatibilitatea de a fi donatori de celule stem. Familia a fost mobilizată, au fost testați la București: sora, verișoare, veri, mătușă, unchi și din păcate nimeni nu a avut un grad de compatibilitate suficient pentru a-mi fi donator”. Deci, donatorul trebuia căutat în lumea largă... Și cine nu s-ar descuraja atunci

când i s-ar spune să caute acul în carul cu fân? Andrei nu a făcut-o, dimpotrivă și-a jucat ultima carte ca la poker. Cartea vieții sale și miza cea mare: un donator compatibil. După foarte multe încercări și lupte birocratice, a putut accesa registrul italian de donatori de celule stem hematopoietice, care era conectat cu alte registre similare din întreaga lume. A căpătat statutul de rezident italian și după patru luni de căutări în registre la nivel internațional, i-a fost găsit un donator tocmai în Australia.

„Da, au găsit celule stem compatibile din cordonul ombilical al unui bebe australian care s-a născut în acea perioadă de așteptări pline de speranță. Am fost programat la o clinică din Genova, aici fiind și registrul italian de donatori de celule stem, iar în ianuarie 2008 am început procedura de transplant”, a afirmat Andrei.

Bebelușul, despre care nu știe nici măcar dacă e fetiță sau băiețel, ar avea acum în jur de 8 ani. Australienii i-au recoltat celule stem din cordonul ombilical prin sistemul lor public, deci erau stocate acolo, într-o bancă publică a Registrului australian, în momentul în care românul avea nevoie de ele. Andrei împlinește în curând 8 ani de la acest transplant. Nici acum în România nu se face transplant de celule stem din cordonul ombilical și nu avem o bancă publică care să stocheze celule stem recoltate la naștere și care să fie disponibile la nevoie prin înregistrarea lor în Registrul Național al Donatorilor de Celule Stem Hematopoietice .

„Transplantul de celule stem mi-a salvat viața. Fără acele celule stem donate, șansele mele de supraviețuire ar fi fost nule. Ar fi fost mai bine să fie o bancă publică în România, să se recolteze la nivel național, fiindcă sunt mămici care nu-și permit financiar să plătească recoltarea și stocarea, dar ar dori să doneze. Și sora mea i-a recoltat fetiței sale și plătește. Cel mai corect ar fi ca la nivel național să fie bancă publică și să aibă acces toată lumea”, e de părere Andrei.

Povestea lui este povestea tuturor învingătorilor în lupta cu limfomul Hodgkin. Este dovada vie că s-a vindecat, că trăiește o nouă viață și nu oricum, ci din plin alături de familie și de cei dragi. În plus, povestea lui Andrei nu se încheie aici...

A reușit să convingă mai mulți români să se înscrie în Registru

A revenit în România după 1 an de la transplantul de celule stem din cordonul ombilical. Și-a schimbat meseria, s-a dus la altă școală, la ASE, a luat-o practic de la capăt, dar fără să șteargă cu

buretele ce i s-a întâmplat. Andrei Gandrobur recunoaște că experiența l-a marcat atât de tare încât nu a putut să rămână nepăsător.

„Împreună câțiva prieteni, oameni implicați în tot ce înseamnă pacienții afectați de bolile sângelui ne-am hotărât să ajutăm puțin. Fiecare membru fondator al Asociației are o poveste în spate: eu am trecut prin transplant, o colegă medic a trecut și ea prin tratament, o domnișoară avocat a trecut printr-un transplant dar din păcate nu a reușit să găsească donator la timp. Dacă fiecare reușește să facă ceva, este foarte bine”.

Asociația derulează acțiuni de informare privind donarea de celule stem, campanii dedicate publicului larg, iar Andrei se află în mijlocul lor. Îi place să se implice în asociație, chiar dacă acum lucrează ca economist la o firmă, unde e și partener.

„Eu am fost în campaniile inițiate de Registrul de la început. Am fost în parcuri cu caravanele, am încercat să-i facem pe oameni să înțeleagă că aceste celule salvează viața. Am reușit să conving unele persoane în 5 minute, iar altele într-o jumătate oră. Celor care sunt neîncredători le spun că eu am beneficiat de transplant, sunt foarte mirați și se mai deschid puțin”, povestește președintele ARDCEL.

Asociația pune pacientul pe primul loc și nevoile acestuia, iar acum derulează un proiect la secția de Transplant de la spitalul Colțea, prin care un psiholog vine de trei ori pe săptămână în secție și discută cu pacienții nevoiți să stea închiși într-o cameră de nici 10 m pătrați timp de 3 săptămâni. Proiectul este deja în a patra lună de funcționare, iar la șase luni asociația vrea să vadă rezultatele. Un alt proiect este gata de lansare: un forum dedicat în egală măsură pacienților, donatorilor, specialiștilor dar și oricui vrea să se alăture acestui demers extraordinar.

„Prin generozitatea unui prieten care s-a alăturat ARDCEL – un erou supraviețuitor, avem o platformă pentru forum și avem o echipă care este gata să se implice”. „La italienii transplantul de celule stem a început acum 35 ani, e de rutină, de aceea au campanii de informare la nivel național, au asociații foarte implicate, au sprijin în media, iar oamenii sunt informați și au altă deschidere. Ei au o experiență în fața noastră de 15-20 ani. E foarte important să se conștientizeze că un pacient are șanse de supraviețuire în momentul în care trece printr-un transplant, și ca să treacă prin transplant are nevoie de donator. Este un gest care înseamnă o nouă șansă la viață. Din păcate, românii ajută doar când li se întâmplă celor apropiați sau cunoscuți”.

Andrei nu s-a gândit niciodată că o să fie bolnav, până nu i s-a întâmplat. Nu s-a gândit nici că un străin avea să-l salveze. Poate de aceea, acum vrea să-i trezească pe alți români, să le dea de gândit că gestul lor poate salva alte vieți: fie a prietenului, a cuiva din familie, fie a oricărei ființe umane.

Aura Maria Avram: „Să ajutăm oamenii de la inimă la inimă!”

Învățătorul satului era considerat pe vremuri ca făcând parte din elita ruralului românesc. Era respectat, mai ales în Transilvania, ascultat și stimat de întreaga comunitate. În zilele noastre, Aura Maria Avram, învățătoare în Tălmăciu, la Școala gimnazială nr. 1, a reușit să impună același respect și admirație de altădată. Chiar dacă e tânără, are doar 27 ani, nu e din partea locului (din jud. Alba) și predă de numai 7 ani în această instituție, Aura a câștigat încrederea localnicilor, arătând că-i pasă de colectivitatea în care trăiește.

„În toamna anului 2013 s-a îmbolnăvit de leucemie Adina Fețan, mama a două fete de la mine din clasă. Am încercat să ajutăm cu tot ceea ce am putut, dar nu știam atunci de donarea de celule, deci ne-am implicat mai degrabă material, financiar în alte moduri. După un an, am primit trista veste cum că și una dintre fetele s-a îmbolnăvit de leucemie”, a povestit Aura Maria Avram.

Învățătoarea a ajuns la concluzia că e mult prea puțin ceea ce făcuse pentru familia respectivă și a încercat să găsească alte soluții de a o ajuta.

Campanie în Tălmăciu, timp de o lună

Din vorbă în vorbă, Aura a aflat că o fată din satul ei natal avea leucemie și făcuse transplant de celule stem hematopoietice. A contactat-o și aceasta i-a spus de donarea de celule stem hematopoietice și posibilitatea înscrierii în Registru.

„Auzisem că dacă se adună 50 de persoane dispuse să se înscrie în Registru, acestea nu mai trebuie să meargă la București să facă analizele, se deplasează echipa de medici pentru recoltare la fața locului”.

Acesta a fost imboldul pentru a începe o campanie în Tâlmăciu. Dăscălița a căutat informații suplimentare pe internet, a făcut rost de numărul de telefon al directoarei de la Registrul Donatorilor de Celule Stem Hematopoietice, dr. Aurora Dragomirișteanu, a contactat-o pentru detalii, a primit formulare și a început o campanie de strângere de voluntari în Tâlmăciu. În toată această acțiune s-a implicat foarte mult și mama unui alt elev din clasa învățătoarei, Corina Andacs.

„În decurs de o lună și eu și ea am umblat prin Tâlmăciu și am spus tuturor despre ce este vorba. La început a fost greu să fie convinși oamenii, pentru că erau greșit informați. Aveau impresia că un astfel de transplant implică o operație la coloana vertebrală. Însă în momentul în care le explicam, nu mai erau reticenți. Le-am spus despre condițiile în care se donează și cred că am strâns în jur de 200 și ceva de persoane”.

Inițial, Aura nu spera să se strângă așa de mulți oameni, avea emoții și pentru 50, gândindu-se că va pune pe drumuri echipa medicală de la București, dar după ce completase 100 de formulare, i-a mai venit inima la loc. Într-o sâmbătă s-a făcut recoltarea și totul a mers foarte repede, pentru că persoanele fuseseră programate pe ore, ca să nu fie îmbulzeală, iar chestionarele erau completate dinainte. A durat o zi întreagă, dar toată lumea a plecat cu mulțumirea că a încercat să ajute o familie care se confruntă cu probleme grave de sănătate: pe Adina, o mamă de 28 ani și pe Ioana, o fetiță de 8 ani.

„A fost cea mai mare mulțumire sufletească a mea de până acum. Le transmit celor care au venit un sincer și un mare mulțumesc pentru faptul că au realizat că doar cu ajutorul lor poate fi salvată o viață. Poate dacă le spuneam generalizând nu răspundeau atât de prompt, dar fiind cazul chiar în mijlocul lor, cunoscând-o și pe mamă și pe fetiță, au răspuns pozitiv chemării noastre. Trebuie să ajutăm oamenii de la inimă la inimă, indiferent că cere învățătorul sau femeia de serviciu de la școală, tot la fel de prompt ar trebui să răspundem să ajutăm pe cineva”, susține Aura Maria Avram.

Învățătoarea s-a înscris și ea în Registru, cu ideea că atâta timp cât le-a cerut celorlalți să facă asta pentru a-i convinge, în primul rând trebuia să facă ea acest lucru. Din păcate, pentru Adina a fost prea târziu, iar pentru Ioana nu a mai fost nevoie. Voluntarii din Tâlmăciu sunt însă în scriptele Registrului, așa că timpul lor de-a salva o viață este înainte.

„Mami, am aceeași boală, ca și tine”

Veștile atât cele bune, cât și cele rele circulă rapid în Tâlmăciu. Deși e declarat oraș, funcționează ca un sat mai mare, așa se face că toată lumea se cunoaște cu toată lumea și fiecare știe ce face celălalt. O colegă de breaslă i-a spus învățătoarei de boala Adinei Fețan. Aura a întrebat-o mai cu perdea pe mămica elevei sale și aceasta i-a confirmat că suferă de leucemie. În privința loanei, chiar ea a observat la școală că starea de sănătate a fetei nu era prea bună.

„Sunt un învățător destul de permisiv, nu le cer copiilor să stea dreapți în fata mea în bancă, dar de la un moment dat mi s-a părut că loana stătea tot timpul cu capul pe bancă. Era galbenă, palidă, așa că am vorbit cu tatăl ei (fiindcă mama la acea dată era la spital) să-i facă un set de analize, că mi se părea că nu se simte bine”.

Nimeni nu se gândea la leucemie. Toți o puneau pe seama depresiei și a oboselii, având în vedere situația mamei. Vestea că micuța are leucemie, un alt tip decât al mamei sale, a bulversat pe toată lumea care cunoștea familia respectivă.

„A fost un șoc, un șoc pentru mine și pentru toată comunitatea. Fetița nu cred că a realizat cu adevărat ce se întâmplă, dar să vedeți ce legătură strânsă poate avea un copil cu mama sa... Când loana a primit vestea că are leucemie și s-a întâlnit cu mama ei la spital, a râs și i-a zis: Mami, am aceeași boală, ca și tine. Pentru ea, la momentul respectiv, era un lucru care o lega de mama ei”.

Mama loanei a aflat de campania învățătoarei și a sunat-o să-i mulțumească. Pentru Adina a fost o oază de speranță... Dar se simțea foarte rău și la puțin timp după campania din Tâlmăciu a decedat.

„A fost un eveniment neplăcut că mama nu a mai putut fi salvată. Nu i s-a găsit un donator compatibil. Din martie 2014 i se căuta, acțiunea din Tâlmăciu a avut loc la începutul lui noiembrie 2014 și Adina a murit pe 20 noiembrie în același an”, a spus Aura.

În toată povestea tristă a familiei Fețan există și un dram de bucurie, acela că boala loanei a regresat doar cu citostaticele pe care le-a făcut și nu a mai avut nevoie de un donator. Acum e în remisie completă, analizele fetei sunt foarte bune, se simte bine și așteaptă cu nerăbdare să înceapă școala.

Ionela Corina Andacs:

„Nu vă cer bani, vă cer sânge!”

Nu orice om poate intra în papucii celuiilalt și nu oricine este dispus s-o facă. Empatia este o stare dificil de experimentat, dar cel care o încearcă nu numai că va înțelege mai bine prin ce trece seamănuțul său, dar va reuși să-și cunoască mult mai bine propria persoană. Ionela Corina Andacs este mama a doi copii, unul dintre ei Mario, în vârstă de 8 ani. Băiețelul este de-o seamă cu Ioana Fețan, fetița din Tâlmăciu bolnavă de leucemie, fiind chiar colegi de bancă.

Ionela locuiește în Tâlmăciu de 4 ani, dar de loc este din Bocșa (jud. Caraș Severin). Are 29 de ani, fiind cu an mai mare decât Adina Fețan și este manager de transport la o firmă belgiană. Nu i-a fost greu să-și imagineze ce simte o mamă, atunci când află că unul din copii suferă de leucemie.

„În momentul când am aflat, am simțit că nu pot să stau așa. Ioana Fețan este colegă de clasă cu fiul meu și o cunoșteam pe Adina Fețan. Nu pot să spun că eram prietene, ne-am împrietenit în scurtul timp care l-am mai avut, dar copiii au fost colegi și la grădiniță și la școală”.

„Dacă se începea mai din timp, Adina ar fi putut fi salvată”

Până la povestea familiei Fețan, Ionela nu a mai avut contact cu alte persoane bolnave de leucemie. Nu știa cu ce se confruntă un astfel de pacient, dar a intrat pe internet, s-a documentat, a citit tot felul de articole, de povești și s-a înspăimântat.

„Eu speram că Adina o să se facă bine, nu am crezut că boala poate fi fatală. Cred că a fost mult prea târziu pentru Adina. Dacă se începea mai din timp, Adina ar fi putut fi salvată. Îmi pare rău că nu ne-am mobilizat mai repede”, spune cu regret Ionela Corina Andacs.

În momentul în care s-a aflat de posibilitatea înscrierii în Registru, 4-5 oameni din Tâlmăciu au vrut să plece imediat cu mașina la București, pentru Adina.

„Nu știam că se poate face cum am făcut noi... Românii noștri sunt foarte comozi, ziceau că dacă vin medicii în Tâlmăciu e ok pentru ei, dar ca să meargă la București, nu. Când am primit chestionarele, până am explicat fiecăru

om în parte ce presupune donarea ne-a luat timp mult... Mulți oameni nu înțelegeau, erau foarte sceptici, așa că 3-4 ore pe zi mergeam să-i informăm. Noi am făcut mare tam-tam și propagandă, fiind un orașel mic, ne-au putut suna oricând să ne întrebe!”

Ionela personal a luat în brațe zeci de chestionare și mergea cu ele din ușă în ușă și din poartă în poartă, astfel că toată lumea din Tâlmaciul a fost pusă în mișcare. Iar rezultatul: oamenii bine informați, deși liderii campaniei erau două femei venetice, care nu cunoșteau decât o mână de oameni. Fiecare însă a transmis mesajul în felul ei, convingându-i pe concitadini să facă o faptă bună.

„Am avut curajul să mergem la fiecare la poartă și să le spunem: poți să salvezi o viață, sigur salvezi o viață. Ei credeau că vreau bani, de aceea le spuneam: Nu vă cer bani, vă cer sânge!”

După astfel de vorbe, oamenii stăteau pe gânduri, după care ascultau povestea familiei Fețan spusă de Ionela. În plus, având în spate echipa de fotbal, Poliția, banca din oraș, care au sprijinit campania, oamenii erau mai ușor de convinși.

Nu putea să-și dezamăgească băiatul și să stea legată de mâini și de picioare

„Pe mine povestea lor m-a ambiționat atât de tare încât dacă mâine mă cheamă la donare, mă duc indiferent unde și pentru cine. În sângele nostru există viață”, crede Ionela, care a văzut cât de solidari sunt oamenii din Tâlmaciul.

Copiii din clasa Ioanei au fost foarte săritori, au purtat ecusoane cu poza Ioanei, au susținut un concert caritabil pentru ea și mama ei.

„Copilul meu a fost foarte afectat. Tot timpul mă întreba: Mami, dacă a murit mama ei nu o să moară și Ioana? Promiți că faci tot ce-ți stă în putință... Chiar nu puteam să-mi dezamăgesc copilul și să stau legată de mâini și de picioare”.

Mario a aflat recent că Ioana se simte mai bine și s-a bucurat foarte tare. Acum își așteaptă colega de bancă, mai ales că fetița vine de fiecare dată cu povești pozitive.

Și tu poți fi eroul cuiva!

Ionuț Popescu s-a născut iarna, în Pitești, orașul în care și-a petrecut trei decenii din viață. Fiind singurul copil, părinții l-au răsfățat, dar i-au imprimat de mic și sentimentul de responsabilitate și de respect față de el și de cei din jurul lui.

Băiatul a fost mai apropiat de mamă, care a știut, pe lângă grijă și educație, să-i inspire o mare curiozitate despre lumea în care trăiește. Așa se face că de la vârste fragede Ionuț vroia să cunoască mai multe despre lumea ce-l înconjoară, să știe cum funcționează "toate" și să viseze cu ochii deschiși la lucrurile ce ar fi putut să le realizeze singur.

Injectii maimuței Toto

De obicei, fetițele se joacă cu păpușile, intrând în rolul de asistentă medicală. Le fac injectii, le consultă, le dau pastile, iar când cresc fetele își exprimă dorința să dea la Medicină. Nu e o surpriză pentru nimeni. Ei bine, Ionuț când era mic, se juca de-a doctorul, făcând injectii maimuței sale de jucărie. Are însă o explicație pentru asta...

„Pe la 3-4 ani eram cam bolnăvicios, necesitam multe injectii făcute de doamna Manea, care mai întâi trebuia să mă alerge bine prin casă, pentru că nu-mi plăcea deloc să fiu înțepat. Nu știu din ce cauză, dar după ritualul administrării injectabile a tratamentului, îi ceream mamei seringile, acele și flacoanele ca apoi să fac eu injectii jucăriei mele preferate, maimuța Toto. Poate simțeam nevoia să mă răzbun sau doar să fac și eu un bine la rândul meu. Nu îmi aduc aminte, dar sunt sigur că a fost unul din elementele ce au contribuit la formarea mea”, a povestit Ionuț Popescu.

Atras de tot ceea ce înseamnă viață și mecanismele ei

Băiatul era cam mofturos la mâncare. Nu prea îi plăcea să mănânce, prin urmare părinții acestuia stăteau zeci de minute convingându-l să ia 2-3

linguri de mâncare. Într-o zi mama a descoperit secretul: de câte ori îi povestea despre corpul omenesc și cum funcționează acesta, Ionuț rămânea cu gura deschisă, cu ochii visători și uita că era în același timp îndopat cu mâncare.

„Așa de interesant și captivant mi se părea... Ciudat este că la ani buni distanță, după un liceu cu profil științific, după o facultate de biologie și încă un master în științe medicale sunt la fel de atras de tot ceea ce înseamnă viață și mecanismele acesteia”.

Pasiunea lui din copilărie a continuat și în adolescență, când Ionuț și-a construit un laborator acasă, în debara, iar banii de buzunar se duceau pe cărți, instrumentar și diverse substanțe chimice pe care le folosea în micile sale experimente.

„Visam să călătoresc în Africa sau în jungla amazoniană, unde să studiez zone necercetate încă, să găsesc noi tratamente unor boli precum cancerul, SIDA, Ebola și alte “nenorociri” și în același timp să pot fi voluntar pentru acțiuni întreprinse de organizațiile mondiale pentru populațiile defavorizate din aceste zone”.

Dar Ionuț a avut o afinitate pentru tehnologie, care a câștigat în lupta cu imunologia, genetica și biologia celulară. Banii necesari întreținerii au început să vină din zona IT-ului, așa că adult fiind muncea în IT (Information Technology) pentru a se susține financiar, dar era și voluntar în domeniul medical pentru a învăța și a acumula experiență.

IT-istul din Pitești, biolog voluntar în București

„Mă simțeam util în această viață, știind că prin pasiunea mea pot ajuta alți oameni”. Aceste gânduri l-au determinat pe Ionuț ca după 4 ani de IT să facă o schimbare. Făcuse destul “ce trebuie”, acum era timpul pentru ce simte.

„Luasem hotărârea să mă mut la București și să mă angajez ca biolog la o bancă de celule stem, chiar cu riscul de a supraviețui financiar la limita subzistenței. Așa că începusem să mă pregătesc intens, lecturând cărți precum Biochimie Clinică, Imunologie”.

Dar în acea perioadă a început să aibă misterioase probleme cu sănătatea. Atacuri de panică inexplicabile, senzații de rău general, oboseală cronică, deși analizele nu scoteau nimic în evidență. În februarie 2010 a fost însă diagnosticat cu Limfom Hodgkin.

„Părea stupid și ireal că eu, o persoană ce visa să aibă o contribuție medicală în lupta cu un astfel de dușman al omului, eram pus în situația să conviețuiesc cu acesta, aflându-se chiar în propriul meu corp”, spune Ionuț.

După șocul diagnosticului, atât el, cât și părinții lui au lăsat disperarea și frica deoparte și au început să lupte. Toată lumea din jurul său s-a mobilizat să-l ajute. Pentru ploieștean a urmat un an de chimioterapie, un autotransplant medular cu celule stem, ședințe bune de radioterapie și suferința aferentă acestor procese. Autotransplantul a fost nevoit să-l facă în străinătate, prin urmare părinții, rudele, prietenii se străduiau să strângă banii necesari acestei proceduri. Și prin contribuția lor și a multor oameni necunoscuți, voluntari anonimi, a reușit, astfel că la jumătatea lui 2011 avea să fie declarat în remisie totală.

„Mă simțeam un învingător, simțeam că mi s-a mai dat o șansă și că nimic din această viață nu este imposibil sau de neînvins. Vroiam în același timp să pot ajuta și eu la rândul meu alte persoane ce treceau prin astfel de momente. Cum financiar nu aveam posibilități, am folosit blog-ul personal, creând diverse articole informative și promovând alte cazuri”.

A reînceput munca și în 2013 i s-a oferit un post în Capitală la o firmă importantă din industria IT pe care l-a acceptat, dar nu a renunțat la voluntariat.

„Fiind în București, am avut ocazia să mă alătur echipei minunate a Registrului Național al Donatorilor Voluntari de Celule Stem Hematopoietice. Ținând cont de experiența prin care am trecut, nu văd ce loc mai bun pentru voluntariat puteam alege. Simțeam că pot dăruir mai mult și având studii în domeniul medical mi-am extins voluntariatul alăturându-mă Laboratorului Național HLA din cadrul Institutului Național de Hematologie Transfuzională „Prof. Dr. C.T. Nicolau” ca biolog voluntar. Ca voluntar pentru Registru simt că aduc o contribuție unor oameni ce trec prin momente dificile. Momente prin care mulți dintre noi nici nu ni le putem imagina și par de neconceput să-și facă vreodată loc în viața noastră, momente prin care și eu la rândul meu am trecut.”

Uitându-se în urmă ploieșteanul de 32 ani, constată cât de importantă este propria viață, atât pentru el, cât și pentru cei din jurul lui. Un scurt moment din viață, poate nesemnificativ pentru noi, are puterea să schimbe cursul vieții altui om. Lui Ionuț i l-au schimbat “eroii necunoscuți”, care fără să știe i-au dăruit viața. De aceea, urnește din loc oameni și comunități, poate va fi și el eroul cuiva...

„A contribui voluntar, personal, îmi aduce satisfacția de fi o mică parte de bine din viața altui om. Mă gândesc la câți mici eroi există în această lume agitată... Indiferent cine ai fi, ce meserie sau educație ai avea, atâta timp cât nu uiți să fi om și tu poți fi Eroul cuiva!”